

ΒΙΒΛΙΟΤΗΝΑ ΙΜΠΕΡΑΤΟΡΙΚΗΝ
18 ΔΕΚ. 1901
ΒΙΒΛΙΟΤΗΝΑ ΙΜΠΕΡΑΤΟΡΙΚΗΝ

Εκκλησιαστική

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΣΥΝ ΤΩ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩ ΔΕΛΤΙΩ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1901 ΑΡΙΘ. 48

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 28
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστέλλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικοπόλεως ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΗΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ κ. Richard Sheridan περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας — Κυπριακὸν ζήτημα — Γραφικὸν σταχυολόγημα
— Καὶ πάλιν περὶ τῆς δευτέρας ψδῆς τῶν ἀσματικῶν Κανό-
νων — Περὶ τῶν ἐν Γαλατᾷ ἀγιασμάτων — Ἡ ἠθικοθησκευ-
τικὴ κατάστασις τῶν ἐπαρχιῶν — Λαϊκὴ Κατήχησις — Νο-
μολογία Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου — Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία
— Ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά —
Κοινοποιήσεις.

Ὁ κ. Richard Sheridan
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Ὅθεν ἡ ἐκκλητικὴ αὐτῆς πρὸς τὴν Δύσιν εἶνε.
«Ἐπ' ἀνέλθαι ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως τὴν ἰδρυ-
θεῖσαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐγκατα-
λειφθεῖσαν ὑπὸ σοῦ τῷ 1054. Ἡμεῖς εἴμεθα καὶ νῦν,
ὅ,τι καὶ σὺ ἦτο τότε. Εἰσερχομένη εἰς τὴν Καθολι-
κὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ἄλλοτε ἀπετέλεις μέρος,
ἐπανέρχεσαι εἰς τὴν βῆσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως
τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τῶν Συνόδων τῆς ἀρχαίας Ἐκκλη-
σίας. Ἀλλ' ἔξω τοῦ κύκλου αὐτῆς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκ-
κλησία οὐδεμίαν ἀναγνωρίζει Ἐκκλησίαν ὡς Ἐκκλη-
σίαν, ὅσον καὶ ἂν πλησιάζωσι τὰ δόγματα αὐτῆς
πρὸς τὰ ἐκ τῆς· διότι φρονεῖ, ὅτι ἡ θεωρία, καθ' ἣν
ἡ Ἐκκλησία ἔχει κλάδους, καταστρέφει τὸ ἀνελλι-
πὲς αὐτῆς καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι αἱ πύλαι Ἰδοῦ κατε-
σχύουσιν αὐτῆς».

Ἰστορεῖ ἔπειτα ὁ συγγραφεὺς τὰ ἐπὶ τῶν σταυ-
ροφοριῶν διαπραχθέντα καὶ τὰ περὶ τῆς ἐν Φλωρεν-
τίᾳ Συνόδου γνωστὰ γεγονότα συντόμως. Ὑστερον,

* Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 457—459.

ὅτι τῷ 1584 ἰδρύθη ἐν Ρωσίᾳ πέμπτου Πατριαρ-
χείου, ὅτι τῷ 1672 συνήλθε Σύνοδος ἐν Ἱερουσαλὴμ,
διὰ νὰ ἀναίρῃ καλθινιστικὴν Ὁμολογίαν ἐκδοθεῖ-
σαν ὑπὸ τῷ ὀνόματι τοῦ Λουκάρεως.

«Αἱ ἀποφάσεις, λέγει, ταύτης τῆς Συνόδου καὶ
αἱ κατηχήσεις Πέτρου τοῦ Μογίλα καὶ τοῦ Φιλάρτου,
ἐπικυρωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὀρίζουσι τὴν θέ-
σιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς ζητήματα μὴ ἐξε-
τασθέντα ὑπὸ τῶν ἐπτὰ Συνόδων».

Τῷ 1721 ἡ ἐξουσία τοῦ ἐν Ρωσίᾳ Πατριαρχείου
μετεβιβάσθη εἰς τὴν ἱερὰν Κυβερνώσαν Σύνοδον ἐγ-
κρίσει τῶν ἐν Ἀνατολῇ Πατριαρχῶν».

«Τῷ 1839 προσήλθον οἱ ἐν τῇ δυτικῇ Ρωσίᾳ
Οὐνίται εἰς τὴν Μητέρα αὐτῶν Ὀρθόδοξον Ἐκκλη-
σίαν».

Τῷ 1848 ὁ Πάπας Πίος ὁ Θ' ἀπέστειλεν ἐγκύ-
κλιον πρὸς τοὺς ἐν Ἀνατολῇ ἐπισκόπους καὶ τῷ 1869
οἱ Πατριάρχαι προσεκληθῆσαν νὰ μετὰσχωσι τῆς ἐν
τῷ Βατικανῷ Συνόδου, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠρνήθησαν καὶ
ἐκήρυξαν τὴν Σύνοδον ἐκείνην ἄκυρον. Ἡ δὲ Σύνοδος
ἐκείνη κῦρυνε τὸ μεταξύ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ τῆς Δυτικῆς ὑπάρχον χάσμα, διότι προσέ-
θηκεν εἰς τὰ πρότερα ἀστήρικτα δόγματα νέας και-
νοτομίας, τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα καὶ τὴν ἄσπιλον
σύλληψιν τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τῷ 1894 δὲ Λέων ὁ ΙΓ' ἀπέστειλεν ἐγκύ-
κλιον καλῶν εἰς ἑνωσιν· ἀλλ' ὁ θρόνος Κωνσταντι-
νουπόλεως ἀπήντησε δι' ἐγκυκλίου, ἧς σύντομον πε-
ρίληψιν παρέχει ὁ συγγραφεὺς καὶ ἐν τέλει λέγει «ἡ
Ρώμη καὶ ἡ Ἀνατολή οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐνωθῶ-
σιν, ἕως οὗ ἡ Ρώμη ἐπ' ἀνέλθῃ εἰς τὴν Β' ἐν Νικαίᾳ
Σύνοδον καὶ ζητήσῃ ἑνωσιν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς τότε
ὑπαρχούσης κοινῆς πίστεως».

«'Αλλ' ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, λέγει, τὰ πράγματα ἔχουσιν ἄλλως. Μεταξὺ μέρους τινὸς τῶν μελῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς ὑπάρχει ἀπόλυτος ἐνόησις πίστεως, ἐξαιρέσει τοῦ ὁρίσμου τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας». Ἀλλ' ἐὰν ἡ διδασκαλία τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐκδηλοῦται πιστῶς ἐν τοῖς 39 ἄρθροις αὐτῆς, αἱ Ἐκκλησίαι δίστανται ἀπελπιστικῶς».

«'Αλλ' ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία συμφωνεῖ πρὸς ἐαυτὴν καὶ οὕτως ἠνωμένη ἀποκρούει τὰς ρωμαϊκὰς καινοτομίας, εἶνε δυνατὴ ἡ ἔνωσις; Μάλιστα, ἐὰν συμβιβάζεται πρὸς τὴν θέσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας νὰ εἰσέλθῃ ἐπισήμως εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ κατὰ τὸ σχίσμα συνετάχθη μετὰ τῶν δυτικῶν καὶ ἀποδεξαμένη τὸ Filioque δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς Ἐκκλησία. Ὡς λέγει ὁ πατὴρ Smirnoff, πρωθιερεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ ρωσικῆς πρεσβείας, ἡ Ἐκκλησία πρὸς οὐδὲν κείμενον ἐκτὸς ἐαυτῆς δύναται νὰ ἐνωθῇ· δύναται μόνον νὰ ἐνώσῃ ἐκεῖνο πρὸς ἐαυτήν. Ἡ μόνη θέσις ἡμῶν εἶνε, ὅτι μετὰ τὸ σχίσμα ὅλη ἡ ἀποκάλυψις ἐπετράπη τῇ Ἀνατολῇ, ἥτις ἔμεινεν ἡ μόνη Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Ἀρμενικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας κοινωνίαν, εἰ καὶ τὰ δόγματα καὶ αἱ τελεταὶ αὐτῶν εἶνε σχεδὸν αἱ αὐταὶ ἐκτὸς τῆς μονοφυσιτικῆς αἱρέσεως τῆς Ἀρμενικῆς. Ἀλλὰ καὶ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἂν ἀποβάλῃ ἡ Ἀρμενικὴ Ἐκκλησία, πάλιν ἔχει νὰ εἰσέλθῃ ἐπισήμως εἰς ἐκείνην τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἧς ἀφωρίσθη».

Μετὰ τὴν ἔνωσιν ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐν τῇ γλώσσῃ της λειτουργίαν, τοὺς ἐπισκόπους της καὶ τὰ ἔθιμα τὰ μὴ ἀντικείμενα πρὸς τὰ καθολικὰ ἔθιμα· καὶ διὰ ταύτης τῆς εἰσόδου αὐτῆς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ Ἀγγλικανικὴ, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ὀρθοδόξων, θὰ μεταβῇ ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας εἰς ὑπαρξίν. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶνε συγκεντρωτικὴ καὶ δεσποτικὴ, ἀλλ' ὁμοσπονδία Ἐκκλησιῶν ἠνωμένων διὰ τῆς ταυτότητος τῆς πίστεως».

«Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶνε ἡ ἀπόλυτος στάσις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἶνε μάταια νὰ προσάγῃ τις παρχαίγματα ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἂν ἔτι φαίνεται ὑπάρχουσα κοινότης ἀδελφικῶν αἰσθημάτων καὶ ἀμοιβαία συμπάθεια».

«Ὅθεν, ἐπειδὴ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀξιοῖ, ὅτι εἶνε ὅλη ἡ Ἐκκλησία, οὐδεὶς ἀγγλικανὸς δύναται νὰ ἀξιώσῃ, ὅτι ἔχει ταυτότητα πίστεως μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς, ἐὰν δὲν ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ὡς τὴν μόνην ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀλάθητον διδάσκαλον τῆς ἀνθρωπότητος».

«'Αλλ' ἐὰν ἡ μία Ἐκκλησία ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀληθινήν τῆς ἄλλης καὶ συντελεσθῇ ἡ συμπίλνωσις, οὐδεὶς δύναται νὰ προέβῃ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀποτελέ-

σματα αὐτῆς. Τότε ἡ σεβασμία Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἠνωμένη μετὰ τῆς πρὸ τοῦ σχίσματος Ἀνατολῆς, θὰ ἠδύνατο νὰ κατασυντρίψῃ τὸν κοινὸν ἐχθρὸν, τὴν Παπασύνην, ἥτις ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε αἰρετικὴ οὐ μόνον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν σχισματικῶν μὲν, ἀλλ' Ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἱστορικῆς Ἀνατολῆς».

ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Β'.

Συνεδριάσις δευτέρα.

Σήμερον, τῇ 16 Ὀκτ. 1901, συνήλθον καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἱεροῦ ἀπεσταλμένου κ. Δ. Γεωργιάδου πάντες οἱ εἰς τὴν Α' συνεδριάσιν συνεληθόντες ἐξαιρέσει τοῦ κ. Λουκά Γεωργίου κωλυθέντος καὶ δόντος τὴν γνώμην αὐτοῦ τῷ κ. Α. Ἀρτέμν, ὅστις δὲν παρουσιάσεν ὅμως ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ. Ὁ προεδρεύων ἀναγινώσκει ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην αὐτῷ ὑπὸ τῶν κ.κ. Π. Κωνσταντινίδου, Σω. Ἀρπούζου, Α. Λιασίδου, Χ. Κουμπά, Γ. Λουϊζίδου καὶ Δ. Παυλίδου ἐν ἣ ἐζητεῖτο διὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος ἀναβολὴ τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν ὁρισθείσης συνεδριάσεως εἰς τὴν Τρίτην 16 Ὀκτ. 1901. Ἡ αἰτηθεῖσα ἀναβολὴ παρεχωρήθη λίαν εὐχαρίστως δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης τῷ κ. Π. Κωνσταντινίδῳ. Εἶτα οἱ ἀνωθι μνημονευθέντες ἐντιμοὶ κύριοι διὰ τοῦ κ. Π. Κωνσταντινίδου υποβάλλουσιν ἐγγραφὸν τι ἐνῶ κατ' αὐτοὺς κάλλιον διατυποῦνται αἱ σκέψεις αὐτῶν ἐπὶ τῇ γενομένῃ διαιτησίᾳ, ἣν πάντες ὁμοθυμαδὸν παρεδέχθησαν. Τὸ ἐγγραφὸν τοῦτο ἀναγινώσκειται καὶ προκαλεῖται συζητήσεις ἐπὶ τινων φράσεων καὶ παρατηρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ρωσσίδου, καὶ Ι. Οἰκονομίδου ὡς παράλειψις τις, ἡ τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, ἀλλ' οἱ υπογράψαντες τὸ ἐγγραφὸν ἐντόνως ἀρνοῦνται, ὅτι συνιστᾷ διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτῶν παράλειψιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ἤδη ἐν τῷ ὑπογεγραμμένῳ ὑπ' αὐτῶν πρώτῳ πρακτικῷ σαφῶς ὑποδηλοῦνται ἐν τῇ προτάσει τοῦ κ. Γ. Ρωσσίδου.

Τότε ἐθεωρήθη καλὸν, ἵνα καὶ οἱ ἀντιφρονούντες συντάξωσιν ἴδιον ἐγγραφὸν ἐν ᾧ νὰ τονίζωνται ἐπὶ μᾶλλον αἱ ἰδίαι ἀξιώσεις. Ὁ προεδρεύων παρετήρησεν εἰς πάντας, ὅτι οἱ μὲν τονίζουσι τὰ δικαιώματα τῆς συνόδου, οἱ δὲ τὰ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἀμφότερα ταῦτα ἐκτιμηθήσονται ὑπὸ τῶν διαιτητῶν, ἐπομένως κοινὸν τι ἐγγραφὸν περιλαμβάνον· δικαιώματα συνόδου καὶ λαοῦ ἐκτιμώμενα ὑπὸ τῶν διαιτητῶν θὰ ᾔτο δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς πάντας. Τοῦτο παρεδέχθησαν τινες, ἄλλοι δ' οὐχί, δι' ὃ παρεχώρησεν ὁ πρόεδρος ἀδειαν δύο ὥρων, ἵνα συντάξῃ καὶ τὸ δεύ-

τερον έγγραφον· ἐφ' ᾧ καὶ διεκόπη ἡ συνεδρίασις ἐπὶ δύο ὥρας, καθ' ἃς συνετάσσεται τὸ ἔγγραφον τῶν ἀντιφρονούντων, ὅπερ κατατίθεται εἴτα καὶ ἀναγινώσκεται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔγγραφου τούτου οἱ ὑπογράψαντες τὸ ἀντίθετον ἔγγραφον λέγουσιν, ὅτι δὲν παραδέχονται τὴν σκέψιν, ὅτι ἡ σύνοδος εἶναι οὐχὶ κανονική. Εἴτα ἀναστὰς ὁ κ. Γ. Οικονομίδης ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς συνελεύσεως πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὸν ἀπεσταλμένον Αὐτοῦ διὰ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, εὐχνηθεὶς, ἵνα καὶ οἱ κληρικοὶ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν λαϊκῶν, καὶ ὁ κ. Γ. Λουϊζίδης ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ὁμιλήσας νύχθη, ἵνα οἱ Πατριάρχαι δωρῇσιν τὴν εἰρήνην τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου. Εἴτα τῇ προτάσει τοῦ προεδρεύοντος ἀπεσταλμένου ἀνατίθεται παμψηφεί εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην νὰ συγκαλέσῃ τοὺς δύο ἄλλους καὶ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτῶν ὡς ἂν ἐγκρίνῃ περὶ τῆς διαιτησίας. Ἐπίσης τῇ προτάσει τοῦ αὐτοῦ ἀπεσταλμένου πάντες ὑποχρεοῦνται ὡς εὐσεβεῖ τέκνα νὰ δεχθῶσιν ἀγογγύστως, προθύμως καὶ εὐγνωμόνως τὴν ἀπόφασιν τῶν διαιτητῶν.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί).

Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι θὰ εὐρεθῇ τρόπος λύσεως τοῦ ἡμετ. ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος· χωρὶς νὰ παραβλαθῇ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ ὅτι θὰ διατηρηθῶσιν ἀλώβητα τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου δικαιώματα κλήρου τε καὶ λαοῦ συνταίω εἰς τὰ κατωτέρω διατυπωθέντα ὑπὸ τῶν ὁ ἀξιοτίμων κυρίων.

† ὁ Κιτίου Κύριλλος.

Οἱ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενοι, θλιδόμενοι ἐπὶ τῇ ἐκκρεμότητι τῆς λύσεως τοῦ ἀπὸ καιροῦ συνταράσσοντος τὴν νῆσον Ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος καὶ ἐπὶ τῇ δυσχερεῖ θέσει, εἰς ἣν περιῆλθεν ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως κανονικῶς συγκεκροτημένης Ἱ. Συνόδου καὶ εἰλικρινῶς ποθοῦντες ὅπως, ὡς οἶόν τε τάχιον, ἐπέλθῃ κανονικὴ ἡ λύσις τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος, ἔχοντες δὲ ὑπ' ὄψει τὰς πατρικὰς καὶ πεφωτισμένας παραινέσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Πατριαρχῶν καὶ τὴν μέριμναν Αὐτῶν πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου διὰ τῆς ἀδελφικῆς Τῶν μεσολαβήσεως, εὐλαδῶς ἀποδεχόμεθα ὅπως ἀνατεθῇ διαιτητικῶς εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Φώτιον καὶ τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανὸν ἡ λύσις τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος ἀνευ βλάβης τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ χωρὶς τὸ παράπαν νὰ παροραθῶσι τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου συμφῶνως πρὸς τὰ κρατοῦντα ἔθνη καὶ θέσμιμα τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύ-

πρου δικαιώματα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς νήσου.

Θεωροῦμεν δὲ καθήκον ἡμῶν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἡμῶν ἀποδοχή, ὡς ἐκ τῆς ὅλης ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς προηγούμενον, δυνάμενον νὰ παραβλάψῃ τὰ ἱερὰ προνόμια τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

(Ἔπονται 7 ὑπογραφαί).

ΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑ

Ὁ γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ περισπουδάζων δημοσιευμάτων ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» παροισιολογ. Ἀλέξανδρος Λαυριώτης ἀπέστειλεν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην Ἰωακείμ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου αὐτοῦ ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τὸ ἐπόμενον γραφικὸν σταχυολόγημα οὗ ἡ ἀκροστοιχίς ἀποτελεῖ τὸ ὄνομα Ἰωακείμ. Τὸ σταχυολόγημα μετὰ τῆς εἰς αὐτὸ ἀπαρτητικῆς ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Π. δημοσιεύομεν νῦν ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ, ὡς ἔχουσι:

Α'.

Τῷ Παναγιωτάτῳ Θεοτάτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Κυρίῳ μοι Κυρίῳ Ἰωακείμ τῷ Γ' πανδεδάδῳ μοι Πατρὶ καὶ Δεσπότῃ.

Εἰς Κωνσταντινούπολιν

Παναγιώτατε Δεσποτα,

Ἰωβ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου Εὐλογημένον.

(Ἱερεύς). Εὐλογητὸς μόνος ὁ Κύριος τῶν Πατέρων μου, ὁ δοὺς ταῦτα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βασιλέως δοξάσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἐμὲ ἐτίμησεν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν συμβουλευόντων, καὶ πάντων τῶν φίλων, καὶ μεγιστάνων αὐτοῦ. Κἀγὼ ἐνθαρσῆς ἐγενόμην κατὰ τὴν ἀντίληψιν Κυρίου.

Ὡσηέ. Καὶ συναχθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ, καὶ θήσονται αὐτοῖς ἀρχὴν μίαν, καὶ ἀναβήσονται ἐκ τῆς γῆς ὅτι μεγάλη ἡ ἡμέρα τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀμώς. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐντάσσω ἀδάμαντα ἐν μέσῳ λαοῦ μου Ἰσραήλ. Οὐκ ἔτι μὴ προσθῶ τοῦ παρελθεῖν αὐτόν.

Κρητάς. Κύριος μετὰ σοῦ Ἰσχυρὸς τῶν Δυνάμεων. πορεύου ἐν τῇ Ἰσχυί σου ταύτῃ. Εἰρήνη σοι. Μὴ φοβοῦ.

Ἐξοδος. Καὶ ἔσται Ἀαρὼν ἐν τῷ λειτουργεῖν ἀκουστή ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἰσιόντι εἰς τὸ ἅγιον ἔναντι Κυρίου καὶ ἐξιόντι ἵνα μὴ ἀποθάνῃ.

Ἱερεμίας. Ἴδου δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα σου. Ἴδου καθέστηκά σε ἐπὶ ἔθνη. Ἐκρίζουσιν, κατασκάπτειν, ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν.

Μαθουτάλας. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἃς ἔζησεν ἐννέα καὶ ἐξήκοντα καὶ ἐννεαχόσια ἔτη.

Τὰ ρήματα ταῦτα τῶν προφητῶν καὶ τὰ Μαθουτάλεια ἔτη προσάγω τῇ ὑμετέρᾳ Θεοιότητι καὶ Πανσεβάστῳ μοι Παναγιότητι εἰς συγχαρητηρίους προσήσεις ἐπὶ τῇ εὐσήμεῳ ὑμετέρᾳ τοῦ Σεπτοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ἧς τὰς Ἱεράς Εὐχὰς ἐπικαλούμενος, ὑποσημειοῦμαι.

Ἐλάχιστος

Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης

Β'.

† Ἰωακείμ ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ὁσιολογιώτατε ἐν μοναχοῖς Κύριε Ἀλέξανδρε Λαυριώτα, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς ὀσιολογιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ. Ἅγια μὲν ὡς θεόπνευστα τὰ ρήματα τῶν Προφητῶν, ἀρ' ὧν ἐπιμελῶς ἡ φίλη ἡμῖν αὐτῆς ὀσιολογιότης σταχυολογήσασα ἀκροστιχίδα τοῦ ὑμετέρου ὀνόματος ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἡμῶν ἑορτῇ ἐκαλλιτέχνησε. Πλὴν ἄλλ' ὁμῶς γέγραπται ταῦτα ἐπ' ἄλλαις τῶν Θεῶν βουλῶν οἰκονομίαις, καὶ ἐπληρώθησαν ἐπ' αὐτῶν αἱ Γραφαί. Διὸ αἰρετωτέραν ἡγούμεθα τὴν ἀπλὴν καὶ ἄσχετον πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς μελέτην τῶν προφητῶν, ἵνα μήποτε καὶ τὰ τοῦ Ἱερεμίου ἀκούσωμεν. «κατέλυσε χαρὰ καρδίας ἡμῶν. Ἐστράφη εἰς πένθος ὁ χορὸς ἡμῶν. Ἐπεσεν ὁ στέφανος ἡμῶν τῆς κεφαλῆς. Οὐαὶ δὲ ἡμῖν ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἐγενήθη ὀδύνη ὀδυνηρά ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν». Μᾶλλον δὲ ἐρεισθῶμεν ἐπὶ τῆς Σοφίας Σειράχ λεγούσης. «Ἐν χερσὶ Κυρίου εὐδοκία ἀνδρός».

Οὐδὲν ἦτον εὐχαριστοῦμεν αὐτῇ ἐπὶ τῷ ἀκροτελευταίῳ ρήματι περὶ μακροβιότητος, εἶγε ἐν αὐτῇ χάριν ἔσομεν παρὰ Θεοῦ τοῦ ποιηταί τι ἀγαθόν. Ἐπὶ τούτοις πατρικῶς τὴν αὐτῆς Ὁσιολογιότητα εὐλογοῦντες, αἰτούμεθα αὐτῇ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος.

Ἀπα' Σεπτέμβριου κδ'.

† Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΩΔΗΣ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ.

Δεύτερος κανὼν συμπληρώσιμος ἐν τῷ μηναίῳ τοῦ Φεβρουαρίου εἶναι ὁ τοῦ Ἰωσήφ εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Βλάσιον, οὗ λείπουνσι τέσσαρα στοιχεῖα ἐκ τῆς ἀκροστιχίδος. Τὸν κανόνα τοῦτον τέλειον εὗρομεν ἐν τῷ 181-ῳ κώδικι, ἐνθα καὶ ἡ 2-α αὐτοῦ ᾠδὴ ἔχει οὕτως.

ΩΔΗ Β'.

(Ἰδετε, ἴδετε, * ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεὸς * ὁ πάλαι).

Ἰδετε, ἴδετε,

ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεὸς
ὁ θαυμαστώσας πολλαῖς
θεοσημεῖαις μάρτυρα τὸν ἐμόν,
καὶ τοῦτον λιμένα
τοῖς ἐν πελάγει δεινῶν
χειμαζομένοις παρασχών.

Σὲ ὡς φυλάξαντα

τὸ κατ' εἰκόνα καθαρῶς
ποιμένα ὡς ἀληθῶς
φύσις ἡδέσθη ἀλόγοις, ἱερέ
ἐν ὄρει γὰρ ζῶα
ἐποίμαινες, διωκτῶν
τὴν ἀλογίαν κερτομῶν.

Κόσμου λαμπρότητα

καὶ κοσμοκράτορα λιπών,
τῆς ἐγκρατείας πυρὶ
ἐφλεξας πάθη, Βλάσιε, τῆς σαρκὸς
καὶ ρείθροις αἱμάτων
ἐβύθισας Φαραὶ
τὸν ἀλαζόνα πανστρατί.

Θεοτοκίον.

Ρίζα ἀπότιστε,

ἐξ ἧς ἐβλάστησεν ἡμῖν
ὁ φυτουργὸς τῆς Ζωῆς,
τῇ πρὸς αὐτὸν πρεσβεΐᾳ σου τῆς
ἐμῆς

καρδίας προρρίζους
ἀπότεμε πονηρούς,
θεογεννήτορ, λογισμούς.

Τρίτος κανὼν συμπληρώσιμος εἶναι ὁ τοῦ Θεοφάνους εἰς τὸν ὅσιον Μαρτινιανὸν ψαλλόμενος τῇ 13-ῃ Φεβρουαρίου· οὗ ἡ ἀκροστιχίς. «Μέλπω, μάκαρ σου, τοὺς δρόμους θείους λόγους». Περιέχεται καὶ οὗτος ἐν τοῖς κώδιξιν 181 καὶ 153 μετὰ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ᾠδῆς τὸ κείμενον ἔχει ᾠδῆς, ἧς τὸ κείμενον ἔχει ᾠδε (κῶδ. 181, φύλλ. 65α. κῶδ. 153, φύλλ. 89α).

ΩΔΗ Β'.

«Πρόσεχε, * οὐρανέ, καὶ λαλήσω
καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον».

Ωριμος ὥσπερ βότρυν πηγάζεις
οἶνον ἡμῖν κατανύξεως, ὅσιε.

Μυρίπινους¹* ἀρετῶν τῇ συνθέσει
γεγεννημένος πιστοὺς εὐωδίασας.

Ανθρακι προσευχῶν, Θεοφόρε,
τὰ φρυγανώδη σαρκὸς πάθη ἐφλεξας,

Θεοτοκίον.

Κύριον* ἐσωμάτωσας Λόγον,
κυριοτόκε παρθένε πανύμνητε.

Τέταρτος κανὼν συμπληρώσιμος ἐν τῷ μηναίῳ τοῦ Φεβρουαρίου εἶναι ὁ σήμερον τῇ 21-ῃ ψαλλόμενος τοῦ Θεοφάνους εἰς τὸν ἐν Συμβόλοις ὅσιον Τιμόθεον· οὗ ἡ ἀκροστιχίς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων. «Σὲ τῶν μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω, μάκαρ». Κατὰ τὸν 181-ον κώδικα τὸν ὅσιον Τιμόθεον ἐώρταζον ἐν τῷ 10-ῳ αἰῶνι τῇ 23-ῃ Φεβρουαρίου, ψάλλοντες αὐτῷ κανόνα μέγαν, συμπεπλεγμένον διὰ δύο διαφόρων κανόνων, τοῦ ἐνὸς ἀνακροστιχίστου καὶ τοῦ ἑτέρου μετ' ἀκροστιχίδος, ἀμφοτέρων δ' ὅμως μετὰ δευτέρων ᾠδῶν. Ἀμφοτέροι, εἰ καὶ διάφοροι τὴν μορφήν, ἀποτελοῦσιν ἐν συνεχῇ ποίημα, ἀλλ' ὕστερον αὐτοῦ διχασθέντος περιῆλθεν ἄχρις ἡμῶν διὰ τοῦ τύπου τὸ μετ' ἀκροστιχίδος τμήμα. καὶ τοῦτο πάλιν ἀνευ τῆς 2-ας αὐτοῦ ᾠδῆς. Τὴν λείπουσιν ταύτην ᾠδὴν ἔχει ὁ ρηθεὶς κώδιξ ἐν τῷ φύλλῳ 104 οὕτως.

* μυρίπινος ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἀντιγράφοις· ἀλλὰ μία συλλαβὴ προφανῶς ἐνταῦθα περιττεύει.

Εἰρμὸς ἄλλος.

ἄ' ἴδετε, ἴδετε,* ὅτι ἐγὼ εἰμι* ὁ Θεὸς ἡμῶν,* ὁ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ὡς παρεπίδημος
τῆς γῆς πάροικος
ἐχρημάτισας,
Πάτερ θεοφόρε,
ἀκτησίᾳ καὶ πολλῇ
καὶ συντονωτάτῃ
ἐγκρατεία χρησάμενος.
διὸ τῆς ἀθανασίας
τὴν ἀπόλαυσιν
ἀξίως ἀπειλήφας.

Νοῦ καθαρότητι
ἐνοπτριζόμενος
τὸ ἀμήχανον
τοῦ νυμφίου κάλλος
τὴν λαμπάδα τῆς ψυχῆς
ἄσβεστον τετήρηκας
καὶ ἔνδον ἐχώρησας
τῆς αἰφώτου παστάδος
σὺν παρθένοις τοῖς φρονίμοις,
ὦ Τιμόθεε.

Μύρω τῆς χάριτος
χρισθεὶς μακάριε,
Θεὸν ἤνεσας,
πάτερ, ἐν καθέδρᾳ
πρεσβυτέρων ἀληθῶς,
τοῦτον ἀνυψώσας
καθαφαῖς ταῖς χερσίν σου, σοφέ,
ὥς ἄξιος παραστάτης
μυστηρίων τοῦ αὐτοῦ,
ἀγγέλων σύσκηνε.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀλόχευτε,
ρίζα ἀπότιστε,
ἀγεώργητε,
χώρα ἢ τὸν στάχυν
συλλαβοῦσα τῆς ζωῆς,
κλίμαξ ἐπουράνιε,
παλάτιον ἑμψυχον,
Μαρία, κόσμου κυρία,
τοὺς ὑμνοῦντάς σε κινδύνων
ἐλευθέρωσον.

Πέμπτος καὶ τελευταῖος ἐν τῷ σημερινῷ τοῦ Φεβρουαρίου μηναίῳ συμπληρώσιμος καὶ νῦν εἶναι ὁ τοῦ Γεωργίου εἰς τὸν ἅγιον Κων]πόλεως ἀρχιεπίσκοπον Ταράσιον· ἀλλὰ τοῦτον εἰσέτι δὲν εὗρομεν ἡμεῖς μετὰ τῆς ἐλλειπούσης σήμερον δευτέρας αὐτοῦ ὥδης.

1901 Αὐγούστου 25.

Ἀ.-Π.-Κεραμεὺς

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ ΑΓΙΑΣΜΑΤΩΝ*

Τὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἀγίασμα, εὐρισκόμενον, ὡς εἵπομεν, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τσινάρ ἐγειρομένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου ναοῦ τῶν Καθολικῶν, εἶναι ὡσαύτως φρέαρ, ὑπὸ τὴν ἀγίαν Τράπεζαν, καὶ τοῦτο ὑπάλμυρον ἔχον ὕδωρ κατὰ τὸν Arsène de Chatel μᾶλλον ἢ τὸν Belin¹ ὁ λαὸς πρέχει εἰς αὐτὸ ἐξαιρετικὴν καὶ θαυματουργὴν ιδιότητα, καὶ ἀθρόος προσέρχεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ πάτρωνος Ἀγίου, τὴν 23 Ἀπριλίου, ἐνῶ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει, ἄλλαχού τοῦ συγγραμματος (σελ. 327), τὸ ἀγίασμα καθιερωμένον ὃν εἰς τὴν ἀγίαν εἰρήνην. Περὶ τοῦ ἀγιάσματος τούτου σιγῶσιν οἱ ἡμέτεροι· μόνος ὁ Σκαρλᾶτος γνωρίζει τὴν ὑπαρξίν τοῦ φρέατος· ἱστορῶν τὰ τῆς ἐκκλησίας ταύτης, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει (ἄγνωστον ἡμῖν πόθεν λαβὼν) «San Giorgio a monte» Ἀγίου Γεωργίου ἐν τῷ ὄρει, προστίθῃσιν ὅτι «διὰ τὴν γηυμαχίαν τοῦ καθολικοῦ, τὸ ὀλιγάριθμον τῶν θυρίδων καὶ τὸ ὑποκάτωθεν

τῆς Μεγάλης ἀγίας Τράπεζης εὐρισκόμενον φρέαρ ὕδατος ὑπάλμυρον καταντᾷ σκοτεινὴ ὁπωσούν καὶ ὑγρὰ»².

Ἱστορικὴ περὶ τοῦ ναοῦ ἔρευνά εἶναι ἐκτὸς τοῦ θέματος· ἐν κεφαλαίῳ μόνον λέγομεν ὅτι ναοῦ μὲν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν Γαλατᾷ ἡ ἀρχαιότερα μνεία εὐρίσκεται εἰς ἔγγραφον τοῦ 1303³ μὴ διακρίνουσα ἴαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους

2. Κωνσταντινούπολις. τόμ. Β', σελ. 51 - 2.

3. Ὁ Δουκαγγίος, πληνθεὶς ἐκ τοῦ ἐπωνύμου Συκεώτου καὶ συνδυάσας τὴν παρὰ Κρουσσίῳ μνείαν ναοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Γαλατᾷ (Συκατῆς), ἐσημείωσεν εἰς τὸ τῆς Ἀννης Κομνηνῆς χωρίον «περὶ τὸ πεδῖον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐπικουμένου Σικεώτου» (βιβλ. Β', σελ. 66, ER) ὅτι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Κρούσιος ἐν ταῖς εἰς τὸν Μαλαξὸν σημειώσεσιν, ὑφίσταται μέχρι τοῦδε ἐν Συκατῆς, ἥτοι τῷ χωρίῳ Γαλάτου νῆος τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἡρῆθησεν ἐν τῇ Cyr. Chr. (βιβλ. IV, κεφ. VI, § XLVII) νῆον τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐν Γαλατᾷ. Τὴν πλάνην τοῦ Δουκαγγίου ἐπανελάβε καὶ ὁ ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας γράψας τὸ ἄρθρον «Κωνσταντινούπολις» (σελ. 1039 τοῦ Γ' τόμ.), καὶ κατ' αὐτὸν ὁ Α. Π. Κεραμεὺς (Ἡμερ. Ἀνατολῆς, 1883, σελ. 237). Ἡ Ἀννα δὲν ὁμιλεῖ περὶ ναοῦ, ἀλλὰ περὶ πεδίου, ὅπερ ὁ Mordtmann ἐρευνήσας ἐπισταμένως ἐτοποθέτησε πειστικῶς παρὰ τὴν πύλιν Χαρισίου (Ἀδριανουπόλεως) τῶν χερσαίων τευχῶν τῆς Πόλεως (Esq. Topogr. de Coniple § 29. 36). Οὕτως ἀρχαιότερα μνεία ναοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Γαλατᾷ ἢ τοῦ ἐγγράφου τοῦ 1303 μένει. Τοῦτο μνημονεύει τέσσαρας ἐπὶ ἐκκλησίας, ἄνευ διακρίσεως δόγματος, ἐνῶ ἡ κατὰ Μάρτιον μῆνα τοῦ ἐπομένου ἔτους (1304) γενομένη συνθήκη μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ αυτοκράτορος Ἀνδρόνικου καὶ τῆς Κοινοῦτης τῆς Γενούης πλὴν ἄλλων ρητῶν ὀρίζει καὶ ὅπως ἔχωσιν οἱ Γενουήνσιοι αἰδίας ἐκκλησίας, ἱερέα ἢ ἱερεῖς (ἐνα δηλαδὴ ἢ πλείονας) Γενουηνοὺς καὶ Λατίνους, καὶ ὅπως αἱ ἐντὸς τοῦ εἰς τοὺς Γενουηνοὺς παραχωρουμένου Γαλατᾷ οἷσαι ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τρεῖς ἐκκλησίαι Γραικοὺς ἔχωσιν ἱερεῖς, ψάλλοντας καὶ λειτουργοῦντας κατὰ τὰς ἐνιαυσίους τοῦ Πατριάρχου διατάξεις (Πασπάτης σελ. 221. — Belin des capitulations κτλ. 1870, σελ. 45. — Ὁ αὐτὸς Hist. de l'Egl. Lat. de Coniple, 1872, σελ. 23. — Ἐν τῇ δὲ β' ἐκδόσει ὁ Arsène de Chatel, σελ. 130, παραμορφῶ τὸ κείμενον ἐν μέρει). Ἐκ δὲ τῶν ὁρῶν τούτων τῆς συνθήκης τί ἐξάγομεν; ὅτι οἱ Λατῖνοι Γενουήνσιοι τότε τὸ πρῶτον διὰ τῆς ἐν λόγῳ συνθήκης ἔλαβον τὸ τέως μὴ κεκτημένον ἢ τοῦλάχιστον ἐπισήμως μὴ κεχορηγημένον αὐτοῖς δικαίωμα τοῦ ἔχειν, εἴτε, καθὰ πλατύτερον ὁ Belin (ἐν' ἄν.) λέγει, τοῦ οἰκοδομεῖν ἐκκλησίας, λειτουργουμένας κατὰ τὸ Λατινικὸν δόγμα. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς συνθήκης λέγει κατὰ λέξιν ταῦτα: αἶνα ἔχωσιν ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ (τῷ Γαλατᾷ) οἱ Γενουήνσιοι καὶ ὅσοι λογίζονται Γενουήνσιοι ἐλευθερίαν, ἄνευ οὐδενὸς κωλύματος, . . . καὶ [ἐν] ἔχωσι σφαγεῖα καὶ σφαγεῖς Γενουηνοὺς . . . δημαρχεῖτον, λουτρῶνα ἰδίας αὐτοῖς ἐκκλησίας, ἱερέα ἢ ἱερεῖς Γενουηνοὺς καὶ Λατίνους . . . » κτλ. (Migne P. G. τ. 161, στ. 1060 - 1, ἐκ τοῦ Sauli, πρῶτον ἐκδόντος τὸ ἔγγραφο, ἐν τῷ συγγραμμάτι αὐτοῦ della colonia dei Genovesi in Galata). Τὸ πρωτότυπον κείμενον ἔχει οὕτως:

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 428—429.

1. Ὁ M. Belin, χρηματίσας διερμηνεὺς τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς πρεσβείας, ἀνατολικολόγος, συγγραφεὺς πολλῶν σπουδαίων μελετῶν, μέλος ἐπίτιμον τοῦ Ἑλλ. Φιλολογ. Συλλόγου, ἐξέδωκε τῷ ἔτει 1872 ἐν τεύχει εἰς 8ον ἐκ σελ. 197, ὑπὸ τὸν τίτλον Histoire de l'Eglise Latine de Constantinople. πραγματεῖαν δημοσιευθεῖσαν προηγουμένως διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Contemporain». Τῷ 1894, δεκαεπτὰ ὅλα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, ἐξεδόθη ἐν Παρίσι εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα ἀλλ' ἐκ σελ. 517 δὲθεν δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ ἔργου, ἀπαρσκευασμένη καὶ ἐπηξημένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, καὶ ἀεπιθεωρημένη, ἡδξημένη καὶ συνεχισμένη μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ σεβ. πατρὸς Arsène de Chatel, πρώην ἐξάρχου τῶν Καπουσίνων τῶν Παρισίων, καὶ πρώην prefet τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱεραποστολῆς, ὑπὸ τίτλον ἄλλοτον «Histoire de la Latinité de Constantinople». Καὶ μόνος ὁ τίτλος κατὰδὲλον ποιεῖ τὰς προπαγανδιστικὰς προθέσεις, ὑπὲρ ὧν πρόθυμοι πάντοτε εἶναι οἱ ἐργάται αὐτῶν εἰς διαστροφὴν κειμένων, ἐπινόησιν παραδόσεων, καὶ ἀρηγήσεις ἀμαρτύρους. Εἰς βάρος τοῦ Belin, ἔχοντος ἄλλως κῦρος κατέλεξε πολλὰ τοιαῦτα, ὧν τ' ἀπορῶντα τὸ θέμα ἡμῶν δεῖξομεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἀδ' πρώην ἐξάρχου τῶν Καπουσίνων.

ἀνῆκεν ἡ εἰς τοὺς λατίνους⁴, ἀγίασματος δ' οὐδεμία ἄλλη πλὴν τῆς ἀπλῆς τοῦ Belin καὶ κατὰ πλάτος τοῦ de Chatel τὴν ὁποῖαν περὶ λαμβάνει κατὰ λέξιν καὶ ὁ γράψας ἰδιαιτέρως περὶ τοῦ ναοῦ τούτου πραγματεῖαν γερμανιστὶ Gottwald (die Kirche von St. Georges in Konstantinopel).

Μέχρι τοῦ 1580 οὐδεμία ὠρισμένη μνημεῖον περὶ τοῦ καθολικοῦ ναοῦ τούτου εὐρίσκεται· λέγεται ἐγ-

«Item quod habeant in eodem loco Januenses, et qui tenentur Januenses libertatem sine aliquo impedimento, . . . et habeant macellum et macellarios Januensium, . . . logiam, balneum, proprias suis ecclesias, sacerdotem vel sacerdotes Januenses et Latinos . . .». Ὁ Πασπάτης (σελ. 221), ὁ Belin (des capit. aut. Les Gènois obtinrent, en 1304, un nouveau privilègium . . . il stipule que les Gènois et leurs protégés auront, dans Galata, marché, magasin, loge, bain, églises, prêtres gènois et latins . . . κ.τ.λ., καὶ ἐν τῇ Hist. de l'Église Latine de Constantinople σελ. 23, οἱ Γενουήνσιοι ἔλαβον l'autorisation de bâtir comme aussi celle de construire des bains, des marchés, et des églises où l'on officierait selon le rit latin), μετρημένησαν ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ μέρους τούτου τῆς συνθήκης· ἀλλ' ὁ Arsène de Chatel, διαρλεγόμενος ὑπὸ ὑπερμέτρου ζήλου καὶ πόθου περὶ τῆς πρεσβυγενείας τῶν ἐν Γαλατῇ ἐκκλησιῶν διεστρεψεν αὐτὴν, παραθεῖς ὡς μετάφρασιν δῶθεν τοῦ κειμένου ταῦτα: Les gènois jouiront en toute liberté et sans nul empêchement de ce qu'ils ont et auront au dit lieu . . . logs, bains, leurs propres églises, un prêtre ou des prêtres gènois ou latins . . . » (σελ. 130). Ἡ διαστρόφη αὕτη τοῦ πρωτοτύπου τοῦ κειμένου δικαίως ἐγείρει δυσπιστίαν ἐπὶ πλείστον ἄλλων μερῶν τῆς δῆθεν δευτέρας ἐπιρρυθμένης ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τοῦ Belin, οὐδὲ πρέπει αὕτη νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀκριβολόγον ἐκείνην ἱστορίκην, ὡς μαρτυροῦσιν ὑπὲρ τούτου αἱ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων παρατεθεῖσαι ὑφ' ἡμῶν σχετικαὶ περικοπαί. Ἐὰν λοιπὸν τὸ ἐκ τῶν ὁρῶν τῆς συνθήκης ταύτης ἐξαγόμενον συμπέρασμα ἡμῶν θεωρηθῇ ὁρθόν, ὅτι δηλαδὴ ἐν ἔτει 1304 κατὰ πρῶτον ἐπετράπη τοῖς ἐν Γαλατῇ Γενουήνσιοις, τὸ ἔχειν ἰδίαν ἐκκλησίαν καὶ ἱερεῖς ὁμοδόξους αὐτοῖς, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ εἰκασία ὅτι ὁ ἐν τῷ ὁροθετικῷ Χρυσοβούλλῳ τοῦ 1303 μνημονευόμενος ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀνῆκεν εἰς τοὺς ὁμοδόξους, καὶ ὅτι ἦτο ἡ μία τῶν τριῶν ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν τοῦ 1304 συνθήκην διετέλουν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ πρὸς τούτοις, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ τὸ πρῶτον, ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν χρόνοις μνημονευομένη μετὰ ἐπωνύμου ἐνορίας ὑπὸ τοῦ Δούκα Πέτρου ἐν τῷ ἀφιερωτηρίῳ γράμματι (βακουρναμέ), φέροντι χρονολογίαν ἀρχαίαν «φθίνοντος μηνὸς Σαφὲρ, ἔτους 923» ἀντιστοιχοῦσαν εἰς μεσοῦντα Μάρτιον τοῦ 1517. (Εὐγένιος αὐτ. σελ. 324). Καὶ ταῦτα μὲν παρεκβατικώτερον τό γε νῦν Θεοῦ δ' εὐδοκούντος, ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ γενήσεται ὑμῖν περὶ τῶν ἐν Γαλατῇ ἐκκλησιῶν ἐκτενέστερος λόγος.

4. Τὸν Γαλατᾶν κατήκουν Γενουήνσιοι ἀπὸ τοῦ 1268 ἔτους· ὁ Πασπάτης λέγει ὅτι οὗτοι ἀνέκτισαν τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων (Βυζ. Μελ., σελ. 207, 220).

καταλειμμένος, καὶ αὐτὸς πιθανῶς εἶναι «ὁ ἀρχαῖος κατηρειπωμένος ναὸς», εἰς ὃν ἐγκατέστησαν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας Ἰσπανοὺς, τοὺς αἰχμαλωτισθέντας τῷ 1560 κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς παραλίου ἀφρικανικῆς πόλεως Δζέρμπε, χάριν τῶν ὁποίων ὁ τῆς Γερμανίας πρέσβυς Βουσβέκιος ἐκ φιλάνθρωπίας καὶ ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐνεργῶν, παρεκάλεσε φίλον του γειτονοῦντα τῷ ναῷ ν' ἀγοράζῃ καθ' ἐκαστὴν ἱκανὸν ἀριθμὸν προβάτων καὶ σφάζων καὶ βράζων αὐτὰ εἰς μὲν τοὺς ἀσθενεῖς ζωμὸν, εἰς δὲ τοὺς τραυματίας τροφήν χορηγῇ⁵. Ὅτι δὲ ὁ ναὸς οὗτος τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦτο ἐγκαταλειμμένος μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ ταύτῃ τῇ προφάσει γενομένη ἐν ἔτει 1583 αἵτησις τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας πρὸς ἐγκατάστασιν διαμαρτυρομένου ἱερέως· πρὸς ἄρσιν τῆς προφάσεως τοῦ Ἀγγλοῦ ὁ Βασιλεὺς τῆς Βενετίας, ἔσπευσε ν' ἀποστείλῃ τὸν ἐφημέριον αὐτοῦ διὰ νὰ τελεῇ λειτουργίαν, ὁ δὲ Μαντισιέλλης, ἐκ τῶν κατ' Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐλθόντων εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἰησοῦιτών, ἀνέλαβε τὴν ἐν αὐτῷ καθ' ἐκαστὴν ἡμέραν κατήχησιν τῶν παιδῶν· καὶ οὕτως ἡμποδίσαν τὸ νὰ καταστῇ ὁ ναὸς οὗτος «ὁ τοῦ κηρύγματος» τῶν Ἀγγλων προστιθέσιν αἱ τότε καθολικαὶ ἐκθέσεις⁶. Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἦτο ὁ Οὐίλλιαμ Ἀρεμπὸν (Harebone ἢ Harbroun κατὰ τὸν Belin, des capitul. etc. Paris 1870, σελ. 77), ὁ πρῶτος τοιοῦτος παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ, φθάσας τὴν 29 Μαρτίου 1543, καὶ κομίσας πρὸς τὸν Σουλτᾶνον Μουράτ Γ' γράμματα τῆς βασιλίσσης Ἑλισάβετ, ἀγγέλλοντα τὸν ἐντελῆ χωρισμὸν τῶν διαμαρτυρομένων ἀπὸ τῶν καθολικῶν καὶ ὑποδεικνύοντα τὴν κατὰ τούτων ἐνέργειαν ἀμοιβαίον συμφέρον⁷. ὑπὸ τοιαύτην ἐπήρειαν εὐρισκόμενος ὁ Ἀρεμπὸν ἐζήτησε τὸν ναὸν ὡς ἐγκαταλειμμένον καὶ ἀδέσποτον, οὐχὶ πιθανῶς ἀπὸ τῶν καθολικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν, τοῦθ' ὁπερ ἐξηγεῖ τὴν σπουδὴν τοῦ Βασιλοῦ πρὸς ἄρσιν τῆς προφάσεως· σημειωτέον δ' ὅτι οἱ ἐν Γαλατῇ καθολικοὶ ἠρνοῦντο πᾶσαν ἱεροπραξίαν εἰς τοὺς διαμαρτυρομένους, καὶ διὰ τοῦτο τὸν νεκρὸν τοῦ Χάρτμαν, ἀδελφοῦ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, θανόντος τὴν 19 Ἰανουαρίου 1585, ἐπειδὴ ἠρνήθη ὁ ἐν Γαλατῇ καθολικὸς κληρὸς νὰ θάψῃ, ἐταρίχευσεν ὁ ἀδελφός, ὅστις ἀσθενήσας καὶ αὐτὸς ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν Κηλλιπόλοι⁸.

(ἔπεται συνέχεια).

Ξ. Α. ΣΙΑΔΕΡΙΑΝ

5. Busbec Lettres, τόμ. II, σελ. 254 ἔκδ. de Foy. 1748) τοὺς ὕμεις αἰχμαλώτους κατέκλεισαν εἰς τὸ τοῦ ναυστάθμου δεσμωτήριον κατὰ τὸν Hammer, τὸ Μπάνιον κατὰ τὸν de Chatel (σελ. 338).

6. De Chatel αὐτ., σελ. 288.

7. Hammer Hist. de l'Emp. Ott., βελ. ΑΘ'.

8. Leunclavius Suppl. Ann. Turc. σελ. 372, ER.— Hammer αὐτόθι.

Η ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ*

Τὰ ἄτοπα τῆς ποικιλίας τῶν προγραμμάτων.

Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, αἱ ποινὲς ἔχουσι ἠθικὴν τινὰ ἀναλογίαν, μετὰ τῶν ἐγκλημάτων ἢ πλημμελημάτων, ἀναλογίαν καὶ ἀρμονίαν, αἵτινες πρέπει νὰ ὁρισθῶσι σαφῶς ὑπὸ τοῦ νομοθέτου πρὸς πρόληψιν πάσης παρεννόησεως ἐν τε τῇ ἐρμηνείᾳ καὶ τῇ πράξει.

Οἱ νομοθετούμενοι πρέπει νὰ ἔχωσι γνῶσιν ἀκριβῆ τῶν ἐπιτετραμμένων ἢ ἀπηγορευμένων, ἵνα τὰ μὲν ἐκτελῶσι, τῶν δὲ ἀπέχων. Ἐὰν δὲ τούναντίον, ὡς ἐκ τῆς ἀσαφείας τοῦ ὁρισμοῦ τῶν ἀπηγορευμένων πράξεων ἀμάρτη τις, νομίζων τὰ ἀπηγορευμένα ὡς ἐπιτετραμμένα, τότε ὁ μὲν ἀμαρτάνων εἶνε ἀνεύθυνος ἕνεκα τῆς ἀγνοίας, ἐκείνων ἐν οἷς ἤμαρτεν, εὐθύνεται δὲ μᾶλλον ὁ νομοθέτης εἴτε ὁ ἐρμηνευτὴς διότι ἀπεισιώπησε τὸν σαφῆ ὁρισμὸν τῶν ἀπηγορευμένων πράξεων.

Ἐννοοῦμεν τὸν εὐφημισμὸν, δι' οὗ πρέπει νὰ μετριασθῶσι τὰ ὀνόματα κακιῶν τινῶν, οὐχὶ ὁμως καὶ τὴν ἐντελῆ ἀποσιώπησιν, εἴτε ἀσαφῆ ἔκφρασιν, ὅπως μὴ λάβῃ ὁ ἀκροατὴς σαφῆ γνῶσιν τῆς κακίας. Διότι τότε «Δεινὸν ἢ ἄγνοια καὶ πολλῶν κακῶν αἰτία». Τότε εὐχερεστάτη πᾶσα παραπλάνησις τοῦ ἀγνοοῦντος καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀμαρτίας.

Ἀλλὰ τί προφασίζονται οἱ ἀποσιωπῶντες τὰ ὀνόματα ἀμαρτιῶν τινῶν, προφασίζονται ὅτι, αἱ μαθηταὶ διὰ τῆς ὀνομασίας μαυθάνουσι τὰς ἀγνοουμένας ἀμαρτίας καὶ κλίνουσι πρὸς διάπραξιν αὐτῶν. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι συνάμα οἱ μαθηταὶ μαυθάνουσι καὶ τὴν ὑπὸ τῆς θείας διακαισύνης ἀπαγόρευσιν καὶ αὐστηρὰν τιμωρίαν ἐκείνων τῶν ἀμαρτιῶν. Ὡστε, ἂν ἐνός μὲν ἢ γνῶσις τῆς κακίας ὡς ἀμαρτίας, ἂν ἑτέρου δὲ ἢ ἀπειλὴ αὐτῆς δι' αὐστηροτάτων ποινῶν, προφυλάττει τοὺς μαθητάς τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς.

Ἰδοὺ διατί καὶ ὁ θεόπτης νομοθέτης ὥρισε σαφέστατα ἐν τῇ πεντατεύχῳ, ὅλας ἐν γένει τὰς πονηρίας καὶ ἀμαρτίας, ὥρισε ἵνα προλάβῃ πᾶσαν πρόφασιν ἀγνοίας καὶ πᾶσαν παρενόησιν καὶ οὕτω προφυλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῶν παραπτωμάτων. Ὅταν ἀνέγνωσε ὁ Μωϋσῆς τὸ Δευτερονόμιον εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, μετὰ τοῦ λαοῦ ἐκείνου ὑπῆρχον καὶ τόσαι χιλιάδες παιδίων καὶ νηπίων, ἀρρέων τε καὶ θηλέων ἐντελῶς ἀγνοούντων τὰς πλειοτέρας ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων ἀμαρτιῶν, ἐν τούτοις ὁ θεόπτης νομοθέτης οὐδεμίαν ἔλαβε φροντίδα, ὅπως ἀποσιωπήσῃ τὰς ἀγνοουμένας ἀμαρτίας καὶ κρύψῃ

ἐκ τῶν ἀνηλικίων παιδίων. Διότι ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι ἡ ἀποσιώπησις τοῦ ὀνόματος τῶν κακιῶν εἶνε ἀντιπαιδαγωγικόν, ὡς καλύπτουσα διὰ τοῦ σκότους τῆς ἀγνοίας τοὺς λάκκους καὶ τὰ βάρβαρα τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς ὅπου δύνανται νὰ πέσωσι καὶ ἀπολεσθῶσιν οἱ ὡς ἐκ τῆς ἀποσιωπῆσεως τῆς ὀνομασίας ἀγνοοῦντες τὸ ἀθέμιτον πράξεων τινῶν.

Αἱ διακοπαί.

Ἐν τῇ Ἀστικῇ σχολῇ Κοινότητος τινος οἱ μαθηταὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποστῶσι μερικὰς ἐξετάσεις μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Μ. Πάσχα. Πόσον ὠφέλιμον τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ δὴ καὶ ἀναγκασίον! ἵνα μὴ ἡ ἀργία τῶν διακοπῶν γίνῃ μῆτηρ κακίας τοῖς μαθηταῖς, κακῆς τε συναναστροφῆς καὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς.

Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην πόσῃ φθοροποιὰ εἶνε ἡ παρὰ τὰς τῶν ἐνταυτίων διακοπῶν ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν Κοινοτήτων ἐκείνων, ὧν οἱ ἄνδρες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποδημοῦσι χάριν ἐμπορίου καὶ πορισμοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Τίς φροντίζει τότε περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ σεμνῆς διαγωγῆς τῶν ἄνευ παιδαγωγικῆς ἐποπτείας εἰς τὰς ἀγυῖας καὶ ἐρημίας περιπλανωμένων μαθητῶν; Τίς ὁ κωλύσων τὰς κακὰς καὶ μεμονωμένας συναναστροφὰς καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν μολυσμὸν τοσούτων ἁθῶν παιδίων; Οὐδὲ εἰς. Διότι οἱ μὲν πατέρες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποδημοῦσιν, αἱ δὲ μητέρες ὁμολογοῦσι τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀνικανότητα αὐτῶν πρὸς περιορισμὸν τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστὶ, ἐκ δὲ τῶν διδασκάλων, τινὲς μὲν ἀπολύονται ἅμα τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, οἱ δὲ ἀνανεώσαντες τὸ συμβόλαιον αὐτῶν διατείνονται, ὅτι ὁ διδασκαλὸς ὑποχρεοῦται, ἵνα ἐπιτηρῇ τοὺς μαθητάς ἐντὸς τῆς σχολῆς, οὐχὶ δὲ ἐκτός.

Οὕτω λοιπὸν οἱ μαθηταὶ ἐν καιρῷ τῶν διακοπῶν εἶνε ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, οὐδεμία δὲ ἀμφισβολία, ὅτι ἄνευ ποιμένος τὰ πρόβατα ἀπώλυνται· ἡ ἀπώλεια εἶνε ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ, ἠθικὴ μὲν διότι ἐνκαιρῷ τῶν διακοπῶν οἱ πλείστοι τῶν μαθητῶν, ἐλλείψει ἠθικῆς ἐπιτηρήσεως καὶ ἐπηρεᾶς τῆς κακῆς συναναστροφῆς διαρθείρονται ἠθικῶς. Πνευματικὴ δὲ καὶ διανοητικὴ, διότι ἐλλείψει μελέτης οἱ μαθηταὶ λησμονοῦσι τὰ πλείστα τῶν μαθημάτων.

Διὰ ταῦτα πρέπει πρῶτον μὲν αἱ διακοπαὶ νὰ μὴ περτείνωνται τοῦλάχιστον ἐπὶ πολὺ, καὶ δεύτερον πρέπει νὰ ληρθῇ πρόνοια, ὅπως αὗται συμπέτωσι μετὰ τοῦ θερισμοῦ εἴτε τρυγητοῦ, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐπάγγελμα τῶν κοινοτήτων, ὅπως τοῦλάχιστον οἱ μαθηταὶ ἐνασχολῶνται μετὰ τῶν γονέων αὐτῶν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ θερισμοῦ, ἀλοητοῦ ἢ τρυγητοῦ, καὶ τρίτον πρέπει νὰ διορισθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ παιδαγωγοὶ εἰδικοί πρὸς ἠθικὴν ἐπιτήρησιν τῶν μα-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 448—449.

θητῶν ἐν καιρῷ τῶν διαχύσεων, ἵνα παίζωσι κοινῶς εἰς ὠρισμένα μέρη οὐχὶ δὲ μεμονωμένως εἰς ἀπόκρυφα μέρη.

Ὁ διδάσκαλος τῶν σχολῶν ἐτέρως Κοινότητος ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἡ κοινότης αὕτη ἔχει τοιοῦτον παιδαγωγόν, ἐπιτηροῦντα τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν τῶν μαθητῶν κατὰ τὰς διακοπὰς.

Αἱ ἰησουϊτικαὶ σχολαὶ ἔχουσιν ἤδη τοιούτους παιδαγωγούς πρὸς ἠθικὴν ἐπιτήρησιν τῶν μαθητῶν ἐκτὸς τῆς σχολῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον εἰδικούς παιδαγωγούς πρὸς ἠθικὴν καὶ ἀδιάλειπτον ἐπιτήρησιν τῶν τέκνων αὐτῶν, καθὼς καὶ πολλοὶ Ὀθωμανοὶ ὑπουργοὶ καὶ ἀριστοκράται κέκτηνται ἤδη τοιούτους. Δυστυχῶς ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι οὔτε εἰδικούς παιδαγωγούς ἔχομεν, οὔτε κοινούς πρὸς ἠθικὴν ἐπιτήρησιν τῶν τέκνων ἡμῶν ἐκτὸς τῆς σχολῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Γ. Εὐγενίδης
ιατρός

ΛΑΪΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΥΜΒΟΛΟΥ

Μάθημα Γ'.—Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ φύσει.

«Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν». (ἄρθρον α').

«Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα».

Συνοψίζωμεν ὅσα μέχρι τοῦδε εἶπομεν ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν μαθήματι. Ὁμιλήσαμεν περὶ πίστεως, ἐπερειδόμενοι ἐπὶ τῆς πρώτης λέξεως τοῦ Συμβόλου, καὶ ὑπεδείξαμεν ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς τὴν οὐσίαν, τὰ ἀποτελέσματα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς. Καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν μὲν, ὠρίσκαμεν τὴν πίστιν θεόπλαστον ὀπτικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἡ ψυχὴ εἰς τὰ ὑπὲρ φύσιν ὑπερφύως ἀναφέρεται· ὡς πρὸς δὲ τὰ ἀποτελέσματα, εἶδομεν αὐτὴν φωτίζουσαν, ἐνισχύουσαν καὶ παρηγοροῦσαν τὸν ἀσθενῆ ὀνητόν· ὡς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις, τὴν ἠκούσαμεν νὰ ζητῇ ἐπιμόνως παρ' ἡμῶν ἀφοσίωσιν καὶ στοργήν. Εἰσέλθωμεν ἤδη ἄνευ χρονοτριβῶν εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὸ ἐν τῷ σεπτῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ ἀναγραφόμενον, καὶ σπουδάζωμεν ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τὰ παρ' ἑκάστου ἡμῶν πιστευτέα. Ἐν τῷ ἐπισήμῳ τῆς Νικαίας ὄρω θὰ εὕρωμεν ὡς ἐν σπέρματι ὅλας τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας, ὑπὸ δὲ τὰ 12 αὐτοῦ ἄρθρα, τὰ ἐπὶ τῶν πνευματόφόρων τῆς Ὀρθοδοξίας φρουρῶν συνταχθέντα, θ' ἀνακαλύψωμεν σοφίαν πλατυτέραν τῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ βεβαιωτέραν τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

«Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν». Ἰδοὺ αἱ πρώται τοῦ Συμβόλου λέξεις, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἐκφώνησιν ὡς ἀπὸ πίδακος ποικίλαι ἐρωτήσεις ἀναπηδῶσιν: Ὑπάρχει λοιπὸν Θεός; Καὶ ἂν ὑπάρχει, τίς ἡ οὐσία του; Καὶ τίνας αἱ ιδιότητές του; Καὶ ποῖα ἡ σχέσις αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸν ὑπόλοιπον κόσμον; Ἀλλὰ μὴ σπεύδωμεν. Μελετήσωμεν κατ' ἀρχὰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, ἐξ ἧς αἱ ἄλλαι ἐξακτῶνται. Στερεώσωμεν καλῶς τὰ θεμέλια τῆς οἰκοδομῆς μας καὶ εἰτα προχωρήσωμεν. Βεβαιώσωμεν ἀπέναντι τοῦ λογικοῦ τὴν τοῦ πρώτου ὄντος ὑπαρξιν. Ἀποδείξωμεν ἀπέναντι τῶν πεισματωδῶς κωφευόντων, ὅτι τῷ ὄντι ὑπάρχει Θεός.

Ἐκ τριῶν κυρίως πηγῶν ἀντλοῦσιν οἱ κατηχηταὶ τὰς περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ ἀποδείξεις των: ἐκ τῆς φύσεως, τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων πραγμάτων, ὡς ἐπὶ βιβλίων γιγαντιαίων, βλέπει πᾶς τις ἀναγραφόμενον τοῦ ὑπερτάτου αἰτίου τὸ ὄνομα. Ναί· πᾶς τις. Καὶ ὁ εὐσεβὴς καὶ ὁ ἀσεβής, καὶ ὁ δίκαιος καὶ ὁ ἀδίκος, καὶ ὁ ἅγιος καὶ ὁ αὐτοκαλούμενος ἄθεος, οἱ πάντες τὸν Θεὸν ἐν τοῖς κτίσμασιν αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων ἐν τῇ ψυχῇ των καθορῶσι. Μόνον ὁ τρόπος ἀλλάσσει, καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει ἡ διαφορὰ. Ὁ μὲν εὐσεβὴς καὶ ὁ ἅγιος τὸν ἀνακαλύπτουν ὡς λάμπιν καὶ ἐνίσχυσιν καὶ θωπεῖαν· ὁ δὲ ἀσεβὴς καὶ ὁ δῆθεν ἄθεος ὡς θάμβος καὶ κέντρον καὶ βῆσανον. Οὕτω καὶ ὁ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας ἐκτοξεύων τὰς ἀπλέτους ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου εἰς μὲν τοὺς ὑγιαίνοντας κατὰ τὴν ὁρᾶσιν παρέχει φωτισμὸν καὶ θυμηδίαν, εἰς δὲ τοὺς ὀρθαλμιῶντας στενοχωρίαν καὶ σκοτασμὸν πλειότερον. «Ὁρθαλμοῦ μὲν γὰρ ἀτονίαν ἡλίου, (λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος), ψυχῆς δὲ ἀρρωστίαν ἐλέγχει Θεός ἐπιδημῶν· καὶ τοῖς μὲν ἐστὶ φῶς, τοῖς δὲ πῦρ, ἐκάστω κατὰ τὴν ὑποκειμένην ὕλην τε καὶ ποιότητα». Ὡς λοιπὸν ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ². Σὺ, ὁ ἀποκαλυπτόμενος εἰς τοὺς ἀγνοοῦς καὶ ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἔχοντας τὴν καρδίαν καθάρην. Μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃς τὴν περὶ Σοῦ συζήτησιν, πρὶν ἢ καθάρης τὰ βέβηλα ἡμῶν χεῖλη καὶ τὴν ρυπαρὰν καρδίαν διὰ τοῦ χερουβικοῦ ἐκείνου ἔνθρακος³. Ποίησον ἡμᾶς ἱκανούς, ἵνα Σε ζητήσωμεν· νὰ Σε ζητήσωμεν, διὰ νὰ Σε γνωρίσωμεν· νὰ Σε γνωρίσωμεν, διὰ νὰ Σε ἀγαπήσωμεν· νὰ Σε ἀγαπήσωμεν, διὰ νὰ Σε ἀπολαύσωμεν καὶ ἐνωθῶμεν αἰωνίως μαζί Σου!

(ἔπεται συνέχεια)

Κ. Καλλίνικος.

1. Λόγ. θ' ἀπολογητ. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα § 6.

2. ἀποκ. α', 8.

3. Ἦσ. ζ', 6—7.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

των ετών 1898—1900*.

Α'. τοῦ Δ. Ε. Μ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθμ. ἀποφάσεως 336 (1898).

Συνεστῶτος τοῦ γάμου ἡ προίξ ἀνήκει τῇ γυναικὶ δικαιουμένην νὰ κινήσῃ περὶ αὐτῆς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀνδρός, ὅταν ἡ περιουσία αὐτοῦ δὲν ἀρκεῖ πρὸς κάλυψιν τῆς προίκος καὶ ὅταν αὕτη διατρέχῃ κίνδυνον. — Ἐν ἀπορίᾳ τοῦ ἀνδρός ἐπιτρέπεται ἡ ἐπιστροφὴ τῆς προίκος εἰς τὴν γυναῖκα, μὴ δικαιουμένην ὁμῶς νὰ ἐκποιῇ αὐτήν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφεσείοντος προβαλλομένη ἔρεσις νομιμοποιήσεως τῆς καθ' ἥς ἡ ἔρεσις, ὡς μὴ ἐχούσης δὴθεν δικαίωμα ἐν κινήσει ἀγωγῆς περὶ ἀποδόσεως προίκος, χορηγηθείσης ἀπ' εὐθείας αὐτῇ καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, δυνάμει προικοσυμφώνου, ὑπὸ τῶν προικοδοτῶν γονέων αὐτῆς, οἵτινες ἠδύναντο νὰ κινήσωσι τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν καὶ οὐχὶ ἡ ἀντίδικος ὡς μηδὲν πρὸς τοῦτο τίτλον ἔχουσα ἀπορριπτέα ἐστίν, ὡς πλημμελὴς καὶ ἀντικειμένη εἰς ρητὰς διατάξεις τοῦ νόμου, διότι ἡ προίξ ἐν καιρῷ τοῦ γάμου παραδίδεται μὲν εἰς χεῖρας τοῦ ἀνδρός, ὅστις τοῦ γάμου συνεστῶτος λογίζεται κύριος αὐτῆς ὡς φέρων τὰ βάρη αὐτοῦ, συνφθὰ πρὸς τὴν 26ην διατάξιν τοῦ Ἀρμενοπούλου ἐν βιβλ. Δ' κεφ. 1. § 34, οὐχ ἥτις ὁμῶς ἡ προίξ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ὁ νόμος ἐν ἐνδεχομέναις περιπτώσει δίδωσι καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ κινεῖν ἀγωγὴν περὶ αὐτῆς ἐναντίον τοῦ ἀνδρός, ὅταν βλέπῃ ὅτι ἡ περιουσία αὐτοῦ δὲν ἀρκεῖ εἰς κάλυψιν τῆς προίκος αὐτῆς καὶ ὅταν αὕτη διατρέχῃ κίνδυνον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα διὰ τε τῶν προσχθέντων ἐγγράφων καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ἀμφιθέτων μεταξὺ τῶν δικλίκων ἀπέδειξε τὴν βῆσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς περὶ τῆς ἀπορίας τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ τῆς σπικτλῆς τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ὅστις οὐδὲν ἀντίειπεν ἐναντίον τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῆς, ὅτι διαλύσας τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ διεσκόρπισε τὰ ἐν αὐτῇ ὑπάρχοντα ἐμπορεύματα καὶ ἐξακολούθει διατελῶν ἄεργος, ἀποκρούσας μόνον δι' ἀοριστιῶν ὡς ἀνυπόστατα τὰ περὶ ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ λεχθέντα ὑπὸ τῆς ἀντιδικου συζύγου αὐτοῦ, ἐκ τῶν γεγονότων δὲ τούτων συνάγεται ἀκριβῶς ὅτι ἡ περιουσία τοῦ πρὶν ἐναγομένου, νῦν δ' ἐφεσείοντος ὑπέστη ἐλάττωσιν, ἐπὶ βλάβῃ τῆς προίκος τῆς συζύγου αὐτοῦ.

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 427—428.

Κατὰ τὸν νόμον (Ἀρμ. βιβλ. Δ' τίτλ. 1 § 34. 35) ἡ προίξ ἐν ἀπορίᾳ τοῦ ἀνδρός, ἐπιτρέπεται μὲν ὅπως ἐπιστραφῇ τῇ γυναικὶ, δὲν δύναται ὁμῶς ἡ γυνὴ ἐν ἐκποιῇ αὐτήν, ὡς χρησιμεύουσιν διὰ τὰ βάρη τοῦ γάμου, διὰ δὲ τῆς εἰς χεῖρας τῆς γυναικὸς παραδόσεως τῆς προίκος δὲν πραγματοποιεῖται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ὅστις ἀφορᾷ μᾶλλον εἰς τὴν ἐξασφάλισιν ἢ τὴν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν γυναῖκα παράδοσιν, τοῦ ὅπερ παραδέχεται καὶ ἀναγνωρίζει καὶ ὁ ἐφεσείων διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ὡς συμφωνον πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ οὐσία τοῦ ἀνδρός προϋῶσα εἰς ἐλάττωσιν δὲν ἐξικνεῖται πρὸς τὴν προικῶν περιουσίαν τῆς συζύγου αὐτοῦ.

ΣΗΜ. Διὰ τοὺς ἄνω λόγους τὸ Μ. Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνδρός ἐπιστροφὴν τῆς ἐκ μετρητῶν χρημάτων συνσταμένης προίκος τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐξασφαλισμένης δεόντως διὰ τῆς παρακαταθέσεως αὐτῆς εἰς τὸ Ἑθνικὸν Ταμεῖον.

Ἀριθ. ἀποφάσεως 337 (1898).

Ἡ μήτηρ δύναται νὰ παραιτηθῇ πάσης ἀξιώσεως περὶ πληρωμῆς διατροφῆς τῶν τέκνων αὐτῆς κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται εἰς διατροφὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι τῆς διὰ γάμου ἀποκαταστάσεως αὐτῆς.

Πλημμελὴς τυγχάνει ὁ τῆς ἐναγούσης ἰσχυρισμὸς, καθ' ὃν τῆς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαζυγίου διατροφῆς ὀφειλομένης οὐ μόνον αὐτῇ ἀλλὰ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ δεχθῇ καὶ ὑπογράψῃ συμβιβασμὸν ἐξ ὀνόματος τῆς θυγατρὸς τῆς, καθόσον ἡ μήτηρ ὀφείλουσα ἐν ἀδυναμίᾳ τοῦ συζύγου διατηρεῖν τὰ κοινὰ τέκνα, δύναται ἐπομένως καὶ δικαιοῦται νὰ παραιτηθῇ πάσης ἀξιώσεως κατὰ τοῦ ὀφειλοντος τὴν διατροφὴν πατρός, ὡς ὀρθότατα ἰσχυρίσθη ὁ ἐναγόμενος.

Ἐπειδὴ δικαία καὶ νόμιμος ἀφ' ἐτέρου ἐστὶν ἡ ἐτέρα ἀπάντησις τῆς ἐναγούσης περὶ πληρωμῆς αὐτῇ λόγῳ διατροφῆς τῆς θυγατρὸς αὐτῆς μέχρι τῆς διὰ γάμου ἀποκαταστάσεως αὐτῆς, καταλλήλου τινὸς ποσοῦ, καθόσον δὲν δύναται ποσῶς διὰ τὸν προταθέντα λόγον νὰ ληρῇ ὑπ' ὅψιν ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου ὅπως παρὰ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ, ἐν ᾧ οὗτος συζευχθεὶς συμβίῃ μετὰ τῆς γυναικὸς ἣτις ἐγένετο παρκεῖται τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου αὐτῶν.

ΣΗΜ. Διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Μ. Συμβουλίου ἡ ἐνάγουσα ἐζήτησε τὴν καταδίκην τοῦ ἐναγομένου συζύγου αὐτῆς ἀφοῦ νομίμως διεζεύχθη εἰς πληρωμὴν διατροφῆς α') αὐτῆς τε καὶ τῆς κοινῆς αὐτῶν θυγατρὸς ἀφ' ἧς ἐγκατέλιπεν αὐτὴν μετὰ τῆς θυγατρὸς μέχρι τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου αὐτῶν καὶ β') τῆς παρ' αὐτῇ διαμενούσης θυγατρὸς αὐτῶν ἀπὸ τῆς διαζεύξεως αὐτῶν μέχρι τῆς διὰ γάμου ἀποκα-

ταστάσεως αὐτῆς. Εἰς τὴν α' αἴτησιν ὁ ἐναγόμενος ἀντέταξε συμβιβασμὸν, κριθέντα κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔγκυρον, εἰς δὲ τὴν β' ἀπήντησεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ παραλάβῃ παρ' αὐτῷ τὸ κοινὸν τέκνον πρὸς διατροφήν, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐδέξατο τὸ Δικαστήριον διὰ τοὺς ἄνω λόγους, καταδικάσαν αὐτὸν εἰς πληρωμὴν τῇ ἐναγούσῃ διλήρου κατὰ μῆνα διατροφῆς τῆς θυγατρὸς αὐτῶν μέχρι τῆς διὰ γάμου ἀποκαταστάσεως αὐτῆς.

Ἄριθ. ἀποφάδεως 339 (1898).

Ἐν τῇ καταρτίσει διαθήκης ἀνιόντων ὑπὲρ κατιόντων δὲν ἀπαιτεῖται παράστασις μαρτύρων, ἀκυροὶ δ' εἶναι αἱ διατάξεις τοιαύτης διαθήκης περὶ κληροδοτημάτων. Ἡ ἐν διαθήκῃ παράστασις εἰς τὴν περὶ νομίμου μοίρας διατάξεων τοῦ νόμου παρέχει δικαίωμα πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης. Αἱ ἐν διαθήκῃ δηλώσεις τοῦ διαθέτου περὶ τῆς περιουσίας του εἶναι σεβασταὶ καὶ ἔγκυροι.

Ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς συζητουμένης διαθήκης, καθόσον αὕτη δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων διαθηκῶν, ἀλλὰ διαθήκη ἀνιόντων πρὸς κατιόντας, ἥτις κατὰ τὰς σχετικὰς τοῦ νόμου διατάξεις ἀπηλλαγμένη τυγχάνει πάσης διατυπώσεως καὶ παραστάσεως μαρτύρων, προσβάλλεται δὲ τότε μόνον ἂν μὴ σέβηται τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τοῖς φυσικοῖς κληρονόμοις ὀριζομένην νόμιμον μοῖραν, ἀπαρξάμενος δὲ τυγχάνει ὁ χαρκτηρισμὸς αὐτῆς ὡς διαθήκης συνήθους, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ἡ ἐνάγουσα, ἀρυσμένη τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς τοῦτον ἐκ τῆς ἐν τῇ διαθήκῃ παρεμφερῆσεως διατάξεων τινων, καλῶς ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀκυρωθεῖσων.

Ὁ μὴ σεβασμὸς τῆς νομίμου μοίρας οὐδόλως συνεπάγεται τὸν ἀκύρωσιν τῆς προσβαλλομένης διαθήκης, ἀλλὰ ὁ ἀδικοῦμενος, εἴ τις ὑπάρχει τοιοῦτος, δικαιοῦται εἶνα αἰτήσῃται τὴν συμπλήρωσιν μόνον τῆς νομίμου αὐτοῦ μοίρας, ἐπομένως ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ περὶ ἀκύρωσεως τῆς διαθήκης καὶ ἐπαγωγῆς τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας ἐνστάσις τῆς ἐφεσεϊούσης.

Ἡ νόμιμος μοῖρα καθορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει ἀπώσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιούντος, τῆς τε κινήτης καὶ ἀκινήτου, τῆς τε ἐκ διαθήκης καὶ ἐξ ἀδιαθέτου, εἰς τὴν προστίθενται καὶ αἱ γενόμεναι δωρεαί, προικοδοτήσεις καὶ προγυμνασίαι δωρεαί.

Αἱ ἐν τῇ διαθήκῃ παντὸς διαθέτου δηλώσεις αἱ ἀπορῶσαι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰσὶ σεβασταὶ καὶ ἰσχυραί, ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐνόρκως βεβαιώσῃ, οὐδόλως δ' ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἐπιτρέπεται τοῖς κληρονόμοις ἡ ἀμφισβήτησις τῆς βεβαιώσεως τοῦ πατρὸς, ἀπαγορευομένης μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ὡς ἀνευλαβούς.

ΣΗΜ. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ Μ. Συμβούλιον

κατ' ἐφесιν δικάζον ἐκήρυξεν ἔγκυρον τὴν προσβληθεῖσαν διαθήκην πατρὸς ὑπὲρ τέκνων, μὴ φέρουσαν μαρτύρων ὑπογραφάς, πλὴν τῶν διατάξεων αὐτῆς δι' ὧν κατελείποντο κληροδοτήματά τινα εἰς τρίτα πρόσωπα.

Μ. Θεοτοκίδης, δικηγόρος.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ*

Ἡ διάκρισις τοῦ ἔργου τῶν τριῶν Ἱερέων καθίσταται σαφὴς ἐκ τῶν τύπων οἵτινες συνοδεύουσι τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν καὶ παρέπονται αὐτῆς, ἐν ἑκατέρῃ τῶν τριῶν περιπτώσεων. —

α'. Τῷ διακόνῳ λέγεται κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν: «Λάβε τὴν ἐμπιστευομένην σοι Ἐξουσίαν τοῦ ἐκπληροῦν τὸ Ἔργον τοῦ Διακόνου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.»

Κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης. «Λάβε τὴν Ἐξουσίαν τοῦ ἀναγινώσκειν τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κηρύττειν αὐτό, ἂν δοθῇ σοι ἄδεια ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκόπου.»

β'. Τῷ ἱερεὶ λέγεται κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν: «Λάβε Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τὸ Ὑπουργημα καὶ τὸ Ἔργον Ἱερέως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἃτινα νῦν ἐμπιστεύονται σοι διὰ τῆς Ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἡμῶν. Ἄν τινων τὰς ἀμαρτίας ἄρῃς, ἀφίενται αὐτοῖς. Ἄν τινων τὰς ἀμαρτίας κρατῇς, κεκράτηνται. Καὶ γίνου πιστὸς Οἰκονόμος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Μυστηρίων. Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.»

Κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν Γραφῶν. «Λάβε Ἐξουσίαν τοῦ κηρύττειν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ τελεῖν τὰ ἅγια Μυστήρια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου ἂν εἰς τοῦτο ταχθῇς νομίμως.»

γ'. Τῷ ἀρχιεπισκόπῳ ἢ ἐπισκόπῳ λέγεται κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν: «Λάβε Πνεῦμα Ἅγιον εἰς τὸ Ὑπουργημα καὶ τὸ Ἔργον Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἃτινα νῦν ἐμπιστεύονται σοι διὰ τῆς Ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἡμῶν εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν. Καὶ μέμνησο ἀναζωπυρεῖν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν διδομένην σοι διὰ τῆς Ἐπιθέσεως ταύτης τῶν χειρῶν ἡμῶν. οὐ γὰρ ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἡμῖν πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως, καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.»

Κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν Γραφῶν. «Πρότεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήτῃ, τῇ διδασκαλίᾳ. Μελέτα τὰ ἐν τῇ Βίβλῳ ταῦτα. Ἐν τούτοις ἴσθι. Ἐὰν σου ἡ προκοπὴ ἢ δι' αὐτῶν γινομένη φανερά ᾖ ἐν πάντιν. Ἐπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ ἐπιμελοῦ

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 459.

ἀσκεῖν ταῦτα· τοῦτο γὰρ ποιῶν καὶ σεαυτὸν σώσεις· καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου. Ἔσο τῇ ποιμνῇ τοῦ Χριστοῦ ποιμήν, οὐχὶ λύκος· βόσκει τὰ πρόβατα, καὶ μὴ κατάρωγε αὐτά. Στήσον τοὺς ἀσθενεῖς· θεράπευσον τοὺς νοσοῦντας, συνέχευε τοὺς συντετριμμένους, ἐπανάγαγε τοὺς πεπλανημένους, ζήτηε τοὺς ἀπολωλότας. Ἔσο οἰκτίρμων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μέχρι ῥαθυμίας· ἐπιβίβλε πειθαρχίαν, ἀλλὰ μὴ ἐπιλάβου τοῦ ἐλέου· ἵνα, ὅταν φανῇ καὶ πάλιν ὁ ἀρχιποιμήν, λάβῃς τὸν ἀμαρτάνιον στέφανον τῆς δοξῆς, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.»

Οἱ χειροτονικοὶ οὗτοι τύποι εἰσὶν οἱ αὐτοὶ ἐν πᾶσι τοῖς κλάδοις τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας.

Ε'.

«Τί διδάσκει ἡ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία περὶ προορισμοῦ; τί περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ περὶ παραδόσεως;»

α'. Περὶ προορισμοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διδάσκει, συνωδῶς τῇ Γραφῇ, ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶνε πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν (Α' Τιμ. β'. 4), καὶ ὅτι, κατ' ἀκολουθίαν, ὑπόχρεοι ἐσμὲν νὰ ὑποβοηθῶμεν εἰς τοῦτο, ὅση ἡμῖν δύναμις, διαδίδοντες τὴν γνῶσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοὺς εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ φέροντες πρὸς τὸν Σωτῆρα τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἐν ἀμαρτίᾳ διατελοῦντας.

Καὶ ὁμοίως, κατ' οὐσίαν φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε Θεοῦ θέλημα ἵνα πάντες ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν ταύτην διὰ μιᾶς, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ βαθμούς, διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χρησιμοποιοῦντος ἀνθρώπινα ὄργανα, πρὸς ἐπιστροφήν τῶν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀμαρτίᾳ βιούντων. Οἱ οὕτω γινόμενοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἶνε οἱ κατὰ τὴν πρῶτην τῶν λέξεων ἔννοιαν κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοί. Πλὴν τὸ αὐτεξούσιον δὲν ἀρχνίζεται ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ δύνανται ν' ἀντιστῶσιν, ἀν' βούλωνται, εἰς τὴν θείαν χάριν, ὅθεν ἀνάγκη νὰ νοθευθῶμεν αὐτούς, ἵνα, κατὰ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Πέτρου (Β' Πέτρ. α'. 10), ἀσπουδάζωσι βίβαν αὐτῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιῆσθαι. Ὁ ἄριθμός τῶν μέχρι τέλους προσκαρτερησόντων εἶνε ἀπόκρυφον γνωστὸν τῷ Θεῷ μόνῳ· ἡ δὲ Ἐκκλησία ἡμῶν διδάσκει ὅτι εἶνε κινδυνώδης τὸ ἀποπειρᾶσθαι διὰ γνῶσιν τοῦ ἀποκρύφου τούτου· ἐπειδὴ τότε εὐκόλως ἐξοκέλλει τις εἰς ματαιορροσίαν καὶ ἀμεριμνησίαν, ἢ εἰς ἀπόγνωσιν.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Χάριν τῆς ἄρσεως ἡμιστά εὐπρεποῦς ἐθίμου πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἱερ. ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀπελύθη ὑπὸ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἡ ἐπομένη

Ἐγκύκλιος, ἥς ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ δημοσίευσis ἀνεβλήθη ἐλλείψει χωροῦ.

Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ τιμιώτατοι ἐφοροεπίτροποι τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινου πόλεως εὐαγῶν καθιδρυμάτων.

Ἀριθμ. (πρωτ. 6305
διεκπ. 3689)

Οὔτε τὸ ἐταστικὸν τῆς ἀγίας ἡμῶν Μητροῦς, Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳς, ὄμμα διέφυγόν ποτε ἢ καὶ νῦν διαφεύγουσιν αἱ δυσχερεῖς καὶ ἀντίξοοι περιστάσεις, καθ' ὧν παλαίουσιν οἱ διαπεπιστευμένοι τὴν ὑλικὴν διαχείρησιν τῶν ἐνοριακῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων, οὔτε ποτὲ ἐπαύσατο τὸ συμπαθὲς αὐτῆς καὶ φιλόστοργον ἐπιδεικνυμένη τοῖς τὸν καλὸν τοῦτον ἀγωνιζομένοις ἀγῶνα, ἐπευλογοῦσα μὲν αἰεὶ τὰς ἐπαινετὰς αὐτῶν καὶ θεοφιλεῖς φροντίδας ὑπὲρ τῆς ὑλικῆς, εἴτε τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν εἴτε τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν, προκοπῆς καὶ προόδου, κατὰ δύναμιν δ' ἐκάστοτε προστατεύουσα πᾶν μέτρον κατατεῖνον εἰς ἐπίτευξιν ὅσον ἔνεστι μείζονος τῶν εἰρημένων εὐαγῶν καθιδρυμάτων οἰκονομικῆς αὐτοτελείας. Εἴρηται ὅμως καὶ πανθομολογουμένη ἐστὶν ἀλήθεια ὅτι «τὸ καλὸν οὐκ ἐστὶ καλόν, ἐὰν μὴ καλῶς γίγνηται», ὅπερ σημαίνει ὅτι ὀφείλομεν πάντοτε προσέχειν μήπως ἢ ἀπὸ μέτρου λογιζομένου ὠφελίμου προκύπτουσα βλάβη μείζων ἐστὶ τῆς ἀναμενομένης ὠφελείας· καὶ τοιαύτην ὁμολογουμένως περίπτωσιν ἀποτελεῖ ἢ ἀπὸ τινων ἐτῶν κρατήσασα ἄγνωστος τέως συνήθεια, καθ' ἣν, ἐγγιζούσης τῆς μηνῆς ἱερᾶς τινος ἐκκλησίας, περιφέρονται ἀνὰ τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς συνοικίας ἀποτυπώματα ἱερῶν εἰκόνων καὶ διανέμονται ἐπὶ συλλογῇ προαιρετικῶν ἐράνων. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ παρουσιάζει ἀληθῶς τὰ ἄτοπα ἢ ὡς τὰ πολλὰ ἀνεξελέγκτως γινομένη διανομὴ αὕτη καὶ συχνάκις γίνεται πρόξενος ἐμπαιγμῶν καὶ ἀσχημιῶν ἀναξίων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ θεοφιλοῦς Γένους, διὰ ταῦτα, γνώμῃ Συνοδικῇ, ἐπικυρωθείση καὶ ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ πανσεβάστου καὶ προσκυνητοῦ ἡμῶν Δεσπότου καὶ Πατριάρχου, ἐνεκρίθη ἵνα τούντεῦθεν τέλεον μὲν καταργηθῇ τὸ ἔθιμον τῆς δια-

νομῆς ἀποτυπωμάτων ἱερῶν εἰκόνων, ἐπιτρέπεται δὲ μόνον ἡ διανομὴ ἄρτων ἐντὸς τῶν ὁρίων ἀπλῶς τῆς πανηγυριζούσης ἱερᾶς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ ἐνοριτῶν τῆς κοινῆς ἀπολαύοντων ὑπολήψεως γινομένη. Ἐφ' ᾧ καὶ προτρεπόμεθα Ὑμᾶς ἅπαντας ὅπως συμμορφωθῆτε τῇ ὑπὸ προνοίας ἐκκλησιαστικῆς ὑπαγορευθείσῃ ταύτῃ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ ἐντολῇ. ἵνα οὕτω ἐκλίπη πᾶσα πρόφασις καὶ ἀφορμὴ καθ' ἡμῶν. Ἐπὶ δὲ τούτοις εἴητε ἐν Κυρίῳ ὑγιαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1901.

† Ὁ Μ. Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία. — Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πρωτοκλήτου ἀποστόλου Ἀνδρέου, τελουμένης ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς λειτουργίας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροσπάτησε κατὰ τὸν ἐσπερινὸν ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν καὶ τῇ ἐπαύριον ἐτέλεσε τὴν εὐχισμένην πατριαρχικὴν λειτουργίαν, συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν ἁγίων συνοδικῶν, πλὴν τῶν ἁγίων Ἀμασείας καὶ Μεσημβρίας, ὡς καὶ τῶν παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν Νεοκαισαρείας καὶ Κασσανδρείας.

Ἐν τῷ ναῷ παρέστησαν ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, ἱστάμενος ἐν τῷ παραθρόνῳ, οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων Α. Γάγκος, Ἰ. Ζαχανιάρης, Ἰ. Χατζόπουλος καὶ Σ. Καζανόβας, καὶ πλῆθος πυκνὸν εὐσεβοῦς ἐκκλησιαστικῆς, πανταχόθεν τῆς πρωτεύουσας συρρεῦσάντος. Κατὰ τὴν αὐτὴν θεῖαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης προὔχειρυσεν εἰς ἀρχιεπισκοπὴν τὸν πανοσιολ. Ἐπόπτην τῶν Σχολῶν Γρηγόριον Παπαδόπουλον.

— Συνεδρία δύο Σωμάτων. — Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ κοινὴ τῶν δύο Διοικητικῶν Σωμάτων συνεδρία, καθ' ἣν συνεζητήθησαν ἑνὰ τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάζει ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημάτων. Τῆς συνεδρίας ταύτης ἀπῆσαν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Λιτίτσας, ἔξαρχος ἐν Ραιδεστῷ διατελὼν, καὶ οἱ ἐκ τῶν συμβούλων ἀξιότιμοι Ἀντώνιος Σούρλας καὶ Ἰπποκράτης Ζαχανιάρης.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ ληφθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ἀνακοινουμένης ὅτι μετὰ τὴν γενναίωσαν προσφορὰν τῆς φιλογενεστάτης γῆρας Γεωργίου Ζαρίφη, ἀποσκοποῦσαν τὴν οικονομικωτέραν καὶ προσφορωτέραν λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς διὰ τοῦ γενναίου κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ ἀνεγέρσεως τοῦ ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἀποσύρει τὴν προτέραν αὐτῆς γνωμοδότησιν περὶ τοῦ τόπου τῆς ἰδρύσεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἐθνικοῦ καθιδρύματος καὶ ἀποδεχομένη μετ' εὐγνωμοσύνης ἐθνικῆς τὴν ὑπὸ τοὺς διατυπούμενους ὅρους μεταφορὰν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος εὐαγοῦς ἰδρύματος, ἐκθύμως συγκατατίθεται

εἰς τὴν ἀλλαχοῦ ἀνέγερσιν αὐτοῦ, ἐνεκρίθη ὅπως πενταμελὴς ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου, ὡς προέδρου, τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀξιότιμου Ἰ. Χατζοπούλου, δι' ἐμβριθοῦς ὑπομνήματος, μεστοῦ φιλογενῶν αἰσθημάτων, συνηγορήσαντος ὑπὲρ τῆς τοιαύτης λυσιτελοῦς λύσεως τοῦ ζητήματος, τοῦ ἐξοχ. Γιάγκο βέη Ἰωαννίδου ἀρχιτέκτονος, καὶ ἐνὸς μέλους τῆς Ἐφορείας ὑπ' αὐτῆς ὑποδείχθησέν, ἐπιστατήσῃ εἰς τὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἐν Παιγκήπῳ μεγάλου κτιρίου Πρίγκηπο-Παλᾶς, διασκευῆς αὐτοῦ συμφώνως τῷ σκοπῷ τοῦ ἰδρύματος καὶ ἐγκαταστάσεως ἐν αὐτῷ τοῦ νῦν ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, πασῶν τῶν πρὸς ταῦτα δαπανῶν καταβαλλομένων φιλογενῶς ὑπὸ τοῦ ἐγκρίτου οἴκου Α. Ζαρίφη. Πρὸς τούτοις ἡ Ἐφορεία τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως, ἐπειδὴ τοῦντεῦθεν τὸ Ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον θὰ διατελῇ ὅλως ἀνεξάρτητον τῶν λοιπῶν ἐθνικῶν καθιδρυμάτων, λειτουργῶν καὶ ἐποπτευόμενον ὑπὸ ἰδίας ὅλως Ἐφορείας, χορηγῇ ἐπὶ δεκαετίαν τῷ εἰρημένῳ 1200 λ'ρας ὀθωμ. ἐτησίως χάριν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ.

Οὕτω διὰ τῆς προσφυστάτης ταύτης οικονομικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τοῦ τόπου τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κτιρίου τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ὀρφανοτροφείου, ὅπερ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἀπησχόλησε τὰ δύο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σώματα καὶ τὴν Ἐφορείαν τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, λύσεως, ἐν ᾗ νέα ἀγὰν τεκμήρια φιλογενῶν καὶ φιλανθρώπων αἰσθημάτων παρέσχεν ὁ δι' ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ἤδη περιβεβλημένος Οἶκος Ζαρίφη, κατάδηλος δὲ ἡ περὶ αὐτὸν ἡ ἐννοοῦσι νὰ ἐπιλαμβάνονται τῆς λύσεως διαφόρων τιμαλφῶν ζητημάτων τὰ περὶ τὴν Α. Θ. Π. τὸν πεπνυμένον Ἐθνάρχην ἡμῶν σεβαστὰ δύο Σώματα, καὶ ἐν ᾗ ἀγὼν ἀληθοῦς ἀμύλλης φιλογενῶν αἰσθημάτων ἐπρυτάνευσε παρὰ πᾶσι τοῖς τοῦ ζητήματος τούτου μετασχοῦσιν, διὰ τῆς προσφυστάτης, λέγομεν, ταύτης λύσεως, μία μὲν τῶν σπουδαίων ἐθνικῶν ἀναγκῶν ἐθεραπεύθη ὡς ἤρμοζε, τὴ δὲ ἐκ 15,000 λιρ. κληροδοτήμα τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ, ὅπερ ἡ φιλάνθρωπος αὐτοῦ ψυχὴ προώρυσεν ὑπὲρ τοῦ ἀσύλου τούτου, μένον ἀνέπαφον μέλλει διὰ τῶν προσόδων αὐτοῦ νὰ ἐκπληροῖ εἰς γενεὰς γενεῶν τὸν πόθον τοῦ εὐσεβεστάτου διαθέτου.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ τὰ δύο Σώματα προέβησαν εἰς πλήρωσιν τῆς θέσεως τοῦ Α' Γραμματέως τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου κενωθείσης ἔνεκα τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Δημητρίου Ξανθοπούλου. Ὁθεν ψηφοφορίας γενομένης ἐπὶ τῶν 9 δι' αἰτήσεως αὐτῶν ὑποψηφίων τεθέντων νομομαθῶν ἐξελέγη διὰ πλειοψηφίας ὁ Παναγιώτης Νικολόπουλος, νέος ἀρτίαν κεκτημένος μόρφωσιν, τὰς νομικὰς αὐτοῦ σπουδὰς συμπληρώσας ἐν τῇ νομικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, περικοσμούμενος δὲ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων προσόντων, καὶ γνώστης πρὸς τῇ γαλλικῇ καὶ τῆς ἐπιστήμης τοῦ κράτους γλώσσης.

Ὡσαύτως κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην λόγος ἐγένετο περὶ τῆς διαθέσεως τῶν προσόδων τοῦ Ἀγιάσματος τοῦ Ἀγίου Θεράποντος, ὅπερ ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς ἡμῶν Ἀναξ ἡδὸκῃσεν ἵνα παραχωρήσῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὅπως αἱ πρόσδοι αὐτοῦ αὐταὶ διατίθενται ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, καὶ ὅπερ, ἔκτοτε διέθετε ταύτας ὑπὲρ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς. Παρατηρηθέντος δ' ὅτι αἱ πρόσδοι τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνηματος χάρις εἰς τὸν εὐσεβεῖ ζῆλον καὶ τὰς πρὸς εὐπρεπέστερον καλλωπισμὸν δραστηρίους προσπάθειας τῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ,

συγκειμένης ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Μηθύμνης Στεφάνου, προέδρου, καὶ τῶν ἀξιωματικῶν Ἰωάννου Χατζοπούλου, μέλους τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, Κ. Ἀνανιάδου καὶ Α. Τουρλούτη ἱατροῦ, ἠῤῥησαν οὐσιωδῶς, καὶ ὅτι τῆς πρεσβυγενούς Σχολῆς πολλῶν μεζόνος ὑποστηρίξεως χρῆζουσιν ἄλλα ἐθνικὰ εκπαιδευτήρια, ἐνεκρίθη ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διατεθῶσιν ἐξ αὐτῶν πεντήκοντα μὲν λίραι ὑπὲρ τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιεπισκοπικῶν Καθηδρυμάτων, αἱ δὲ ὑπολειπόμεναι διανεμηθῶσιν ἐξίσου μεταξὺ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰωαννικίου Περθεναγωγείου καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ.

— Ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος τῆς Κύπρου διαιτησία. — Τῇ παρελ. Τρίτῃ συνήλθον εἰς πρώτην συνεδρίαν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις οἱ ὡς διαιτηταὶ ἐπὶ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος τῆς Κύπρου ὁρισθέντες Πατριάρχαι ἦτοι ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς, ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Ἱεροσολύμων, καὶ ὁ Ἐπίτροπος τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Π. Ἀλεξανδρείας ἀρχιμ. Γερμανὸς Γρηγοῦρ. Ὡν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ, διασκέψεως γενομένης ἀπεφασίσθη ὅπως προτραπῶσιν οἱ μητροπολῖται Κιτίου καὶ Κυρηναίας ἵνα δι' ἀμφοτέρων τῶν μερίδων, ὡς εἰσιν αὗται συντεταγμένοι, προγῶσι κοινῇ συμπράξει εἰς ἐκλογὴν ἀρχιεπισκόπου.

— Διπλωματικὴ πεντηκονταετηρίς τοῦ ῥώσου πρεσβευτοῦ. — Ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ῥωσίας Ζηνόβιου ἐώρτασε τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ πεντηκονταετηρίδα τῆς εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον ἐμφρονος αὐτοῦ δράσεως. Δοξολογίας δὲ ἐπὶ τούτῳ τελεσθείσης αὐθιμερὴν ἐν τῷ ναυδρίῳ τῆς Ῥωσικῆς αυτοκρατορικῆς πρεσβείας, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωανν. τοῦ Γ' παρέστησαν κατ' αὐτὴν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἰωάννης Τανταλίδης.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος προσεφώνησε τὴν Α. Ἐξοχότητα καταλλήλως ἐκφράσας τὰς συγχαρητήριους προσήσεις καὶ εὐχὰς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, διερμηνεύοντος τοῦ κ. Ι. Τανταλίδου, ἐπιδούς δὲ αὐτῇ ἰδιαιτέραν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν τῆς Α. Θ. Π. καὶ εἴτα προσήνεγκε τῇ Α. Ε. ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Αὐθιμερὴν μετὰ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ῥωσικῆς πρεσβείας ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ἐν συνοδείᾳ τοῦ σεβασμ. ἁγίου Νεαπόλεως Ἀρσενίου καὶ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου Γερμανοῦ Βασιλάκη συνεχάρη τῷ Α. Ἐξοχότητι ἐπὶ τῇ δολιχοδρομίᾳ ταύτῃ τοῦ διπλωματικοῦ αὐτοῦ σταδίου προσενηγῶν ἅμα αὐτῷ ὡσαύτως λαμπρὰν εἰκόνα. Παρόμοιον δὲ ἱερὸν δῶρον προσήνεγκε τῇ Α. Ε. καὶ ὁ σεβασμ. ἁγιος Νεαπόλεως Ἀρσένιος διὰ δεσμῶν φιλικῆς φιλίας συνδεδεμένος ὢν μετὰ τῆς Α. Ἐξοχότητος.

— Ἀντιπρόσωπος Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου ἀπαντῶντος εἰς τὴν πρό τινας γενομένην αὐτῷ σύστασιν ὅπως συμμορφούμενος τῇ ἀνέκαθεν ἐπικρατησάσῃ τάξει διορίσῃ ἐν τῇ βασιλευσῇ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀνακοινῶνται ὅτι διορίζει ἐπίτροπον αὐτῆς ἐν παντὶ ζητήματι, εἴτε εἰδικῶ εἴτε κοινῶ, τὸν πανοσιολ. ἀρχιμ. Γερμανὸν Γρηγοῦρ, πρῶτον διευθυντὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐνεφανίσθη ἐνώπιον

τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου προσκληθεῖς καὶ ἡ Α. Πανοσιολ. ὁ ἀρχιμ. Γερμανὸς Γρηγοῦρ, ἀναγνωσθέντος ἅμα καὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν γράμματος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὸ μὲν συνεχάρη τῷ πανοσιολ. ἀρχιμ. ἐπὶ τῷ διορισμῷ αὐτοῦ τούτῳ, τὸ δὲ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Α. Πανοσιολ. ἐν τῇ κεκτημένῃ ἤδη πείρᾳ αὐτῆς περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα θέλει τελεσφόρως διακονήσῃ τῷ ἁγιοτάτῳ ἀποστολικῷ καὶ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ Ἀλεξανδρείας ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐνταῦθα ἐπιτροπείας αὐτοῦ. Ἡ Α. Πανοσιολογιότης ἀπαντῶσα ἐξέφρασε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐπιδοκιμασίᾳ καὶ συναίνεσει τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ταῦς εὐχαῖς τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν θέλει ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς προσδοκίας ἀμφοτέρων.

— Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή. — Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου συνήλθε τῇ π. Τετάρτῃ ἡ Κ. Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς βελτιώσεως καὶ ἀνορθώσεως τοῦ κλήρου συσκέψεις αὐτῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ἡ Α. Θ. Π. μετὰ ἄλλων σπουδαίων εἰσηγήσεων αὐτῆς ὑπέδειξε τῇ Ἐπιτροπῇ καὶ τὴν μετέπειτα διαφόρων ἄλλων κατὰ τὴν πρώτην ἤδη πατριαρχεῖαν αὐτῆς ληφθέντων μέτρων, ἐξ ὧν ἰδίᾳ σημειοῦμεν τὴν ὑποβολὴν σχέσεως περὶ ἰδρύσεως ἱερατικῆς σχολῆς ἐν τῷ Γηροκομείῳ τῆς νήσου Πρώτης, ἐχούσης σκοπὸν τὴν μόρφωσιν ἐνοριακοῦ κλήρου καταλλήλου πρὸς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος.

— Ἐπισκέψεις. — Τῇ Τρίτῃ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ σύμβουλος τῆς Ῥωσικῆς πρεσβείας Στσερμπάτσου, ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς τραπεζίτης Λεωνίδας Ζαρίφης, καὶ τῇ Δευτέρᾳ ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημῶν διευθυντὴς τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκδιδομένης συναδελφου «Ἀρμονίας» Μιλτιάδης Σεϊζάνης, ὃς κατόπιν ἐπισκέψατο καὶ τὴν Α. Θ. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν.

— Πατριαρχικαὶ προσήσεις. — Τῷ ἐρίτιμῳ Πάνῳ Κουρτζῇ ἀπελθόντι προχθὲς εἰς Μιτυλήνην ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ προσήσεις καὶ ἠῤῥητο κατευσθῆναι διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσόστομου.

— Συναγερμὸν Μετόχιον. — Τοῦ ἐν Βαλατῇ Σινχίτικοῦ Μετοχίου πανηγυρίζοντος τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, μνήμῃ τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, πολιούχου τοῦ ὅρου Σινᾶ, ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος ἐτέλεσε τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Μετοχίου ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Χαλεπίου Νεκτάριος.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἐνταῦθα Ἐπίτροπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ πανοσιολ. ἀρχιμ. Γαβριὴλ Μαλαζούρης ἐδέξατο τὰς συγχαρητήριους εὐχὰς πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὰς εὐχὰς καὶ προσήσεις τῷ Ἐπιτρόπῳ τοῦ Μετοχίου διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου.

— Μητροπολίτης Γρεβενῶν. — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Γρεβενῶν Ἀγαθάγγελος τηλεγραφικῶς ἠγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν π. Τρίτην ὅτι αἰσίως ἀφίκετο εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ἐγκαρδίου ἔτυχεν ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ.

— *Μητροπολίτης Λήμνου.* — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἐπανεκαμψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ ἐπ' ἀδείᾳ ἐν τῇ βασιλευσούσῃ ἐνδημήσας πανιερώτατος μητροπολίτης Λήμνου Διδώρος.

— *Ἐξαρχία Μετσόβου.* — Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ ἐξάρχου Μετσόβου ἀρχιμ. Βενεδίκτου ἀνεφύησαν ἐν Μετσόβῳ δύο φατρίαι ὑποδεικνύουσαι ἑκατέρω τὸν ἴδιον αὐτῆς ὑποψήφιον, καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ μιᾶς ἐκάστης διευπώθησαν ἐνστάσεις κατὰ τὴν ὑποδεικνυομένων, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐνέκρινεν ἵνα μεταβῇ αὐτόσε ἑξαρχικῶς ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Περιστερᾶς Μελέτιος καὶ συγκροτηθῇ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τούτου γενικὴ συνέλευσις πρὸς ἐξομάλισιν τῆς διαφωνίας ταύτης.

— *Ἐπέτειος ὀνόματος.* — Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐηρεστήθη ἵνα διαβιβάσῃ τὰς πατριαρχικὰς αὐτῆς προσήσεις καὶ εὐχὰς τῇ π. Κυριακῇ διὰ τοῦ Δευτερεύοντος Παρθενίου τὰς εὐγενεστάτας Δεσποίναις Αἰκατερίνῃ Κ. Καραθεοδωρῇ, Αἰκατερίνῃ Β. Σαρακιώτῳ βέη καὶ Αἰκατερίνῃ Α. Σούρλα ἀγούσαις τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτήν.

Ὡσαύτως διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη καὶ τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Στυλιανῷ Τζούνῃ.

Χθὲς δὲ ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου συνεχάρη τῇ Α. Ε. τῷ Ἀνδρέᾳ Κοπάσῃ ἐφέντῃ μέλει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἄγοντι ὁμοίως τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ.

— *Δωρεὰ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναόν.* — Ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμένου Θρόνου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Βατοπεδινὸς διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἀνεκοινώσατο τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμεν. Πατριάρχῃ ὅτι δωροῦνται τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ ὑπ' αὐτοῦ μὲν περιβάλυμα τῆς ἀγίας τραπέζης ἀργυροῦσαντον καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ μετοχίῳ διακόνου Βασιλείου δύο στολὰὶ μία ἱερατικὴ καὶ μία διακονικὴ.

Τὰ ἀνωτέρω ἱερὰ ἀμφία κομισθέντα τῇ π. Τρίτῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα παρεδόθησαν τοῖς ἀρμοδίοις.

Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῶσι τοῖς εὐσεβεῖσι δωρηταῖς αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας.

— *Ἐκκλ. Μουσικὸς Σύλλογος.* — Τὴν προσεχῆ Τρίτην, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱερ. Δαμασκηνοῦ, τελεῖται τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ὁ ἐν Κωνσταντινὺν Ἐκκλ. Μουσ. Σύλλογος, ἡ δ' ἐπὶ τούτῳ πανηγυρικὴ τελετὴ γενήσεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

— *Περὶ οὐσίας Σάμου Γαβριήλ.* — Μετὰ χαρᾶς ἐγνώσθη χθὲς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ αἰσία καὶ σύμφωνα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας διακανόνισις τῶν τὴν περιουσίαν τοῦ αἰοδύμου Σάμου Γαβριήλ ἀπορώντων.

Ἐπισκευαὶ Πατριαρχείων. — Χάριν τῶν ἐπισκευῶν ἀπέστειλαν τῇ Α. Θ. Π. ὁ ἐν Καβάλλᾳ Χαρίτων Τσάκος διὰ τοῦ κ. Χαρ. Βαμβακᾶ, δικηγόρου λίρ. 10, ὁ κ. Β. Μουράτης λίρ. 10, ὁ Ἀριστ. Αὐγουστόπουλος εἰκοσάφραγμα 3.

— *Πατριαρχικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον.* — Ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων τοῦ τουρκ. Γραφείου κ. Παῦλος Κέπετζης εὐγενῶς προσέφερεν εἰς τὸ Π. Ἐκκλ. Μουσ. ἔντυπον ἱερὸν Εὐαγγέλιον, σχήματος μικροῦ, ἔκδοσιν τοῦ 1705.

Ἀγγελία. — Ὁ ἐλλόγιμος κ. Γ. Παπαδόπουλος, ὅστις, ὡς γνωστόν, τυγχάνει ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν μουσικολόγων εἰς

τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς εἰδικῶς καὶ εὐδοκίμως ἀσχοληθείς, ἀπιδὼν εἰς τὴν τελειαν ἔλλειψιν εἰδικῆς πρὸς διδασκαλίαν ἐν ταῖς παρ' ἡμῶν Μουσικαῖς Σχολαῖς συγγραφῆς, ὡς καὶ ἱστορ. περὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἄχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων διαλαμπάντων παρ' ἡμῶν μελωδῶν, ὁμολογῶν καὶ μουσικῶν, ἐξεπόνησε φιλοπόνημα ὑπὸ τὴν τίτλον «Ἱστορικὴ σκιαγραφία τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς», ὅπερ ἀδελφὸν τυγχάνον τοῦ πρὸ δωδεκαετίας ἐκδοθέντος ἐτέρου τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως πρώτου συγγράμματος αὐτοῦ, προώρῃσται νὰ διανοῇ τὸ στάδιον εἰς ἔργον, ἐξ οὗ ὁ ἀνακύψῃ πλήρης καὶ αὐτοτελής ἡ φιλολογικὴ ἱστορία τῆς ἱερᾶς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Τὸ τίμημα τῆς βίβλου, ἥτις, κατὰ τὴν ἀγγελίαν τοῦ συγγραφέως, λίαν φιλοκάλως ἐκτυπωθήσεται ἐπὶ τριάκοντα ὡς ἔγγιστα τυπογραφικῶν φύλλων εἰς μέγα ὄγκον καὶ ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου μετὰ καλλιτεχνικωτάτου ἐξωφύλλου, ὡρίσθη εἰς εἴκοσι (20) ἀργυρὰ γρόσια. Λίαν δὲ προσεχῶς ἀρχεῖται ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἀγγελλομένου ἔργου, μεθ' ὃ, ἀμέσως ὑπὸ τὰ πειστήρια τίθενται οἱ ἀπὸ ἐξαετίας ἐτοιμοὶ πρὸς ἐκδοσιν δύο τόμοι τοῦ ἐτέρου συγγράμματος αὐτοῦ «Ἡ σύγχρονος ἱεραρχία τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», ὃν ὁ Β' περιέχει τὰ κατὰ τὴν σύγχρονον ἱεραρχίαν τοῦ ἀγιοτάτου ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου, ὁ δὲ Γ', βιογραφικὰς σημειώσεις πάντων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ διαθεσιμότητι ἐπιζώντων Πατριαρχῶν, Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων τῶν λοιπῶν τριῶν τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχείων, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, καὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας κτλ.

Πεποιθήμεν δὲ εἶναι ὁ ἱερὸς κλῆρος καὶ ἰδίᾳ περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν ἀσχολούμενοι γενναίως θέλουσιν ὑποστηρίξει τὸ ἀγγελλόμενον σύγγραμμα τοῦ φερπένου κ. Γ. Παπαδοπούλου.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Διτάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 999 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Φεβρουαρίου 1901 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εὐφημίας Ἐμμ. Στυλιανοπούλου Λυδοῦ θυγατρὸς Κωνσταντίνου Χρήστου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπακιτότητος τοῦ ἐναγομένου Ἐμμανουὴλ Στυλιανοπούλου Λυδοῦ, τέως μὲν διδασκάλου καὶ κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος.

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν δίκων μέσων ὀριζομένης προθεσμίας, ἥτις τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τοῦ δικτακτικοῦ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδιδόμενης ταύτης ἀποφάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνασκοπῆς, καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ δικτακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαίτιῳ τῆς διαζεύξεως,

τὰ δικαστικά έξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγράφων, καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήκοντα καὶ τρία (ἀριθμ. 653), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, εἴτε δὲ καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν ὀριζομένην κατὰ νόμον εἰς γρόσια ἑκατὸν πεντήκοντα (ἀριθμ. 150).

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Μαΐου 1901.

2

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Ροδοκανάκης, ὑπὸ ἰκός Ἑλλήν τῆς μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, προσωρινῶς δὲ διαμένων ἐν Ὁδησσῷ παρὰ τῇ ὁδῷ Ναρίνσκινσκη Σπούσκ ὑπ' ἀριθ. 8, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τριᾶκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Κ. Ροδοκανάκη, τὸ γένος Ἀρκὰς, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, προσωρινῶς διαμενοῦσης ἐν Ὁδησσῷ καὶ τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐναγόμενος ἐπὶ διαζεύξει, προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος», καὶ διὰ τῆς ἐν Ὁδησσῷ ρωσικῆς ἐφημερίδος «Νοβορωσσίσκη Τελεγράφη».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 1 Νοεμβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

3

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Οὐρανία Κωνστ. Σαβράμη, τὸ γένος Τζελέπη, ὑπὸ ἰκός Ὁθωμανή, τῆς μὲν διαμείνασα ἀλληλοδιαδόχως ἐν Πέραν κατὰ τὴν Καλιοντζή Κουλοῦκ ὑπερβεν τοῦ καφτείου «Ὁ Βόσπορος», εἴτα ἐν Σμύρῃ, ἐν Σάμῳ καὶ ἀλλὰ καὶ ἐπανελθοῦσα εἰς Πέραν καὶ διαμείνασα ἐν Παπὰς-Κιουπρουσοῦ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς Τιμόνη καὶ Βενδίκ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. Εὐρωπαϊστὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τριᾶκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματ. Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει

ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς ἀνδρὸς Κωνσταντῖνου Δημητρίου Σαβράμη, ὑπὸ ἰκός Ὁθωμανοῦ, ὑπαλλήλου καὶ κατοίκου Πέραν, προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παρούσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 20 Νοεμβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

1

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Δημήτριος Τσουκαλᾶς, ἱατρός, ὑπὸ ἰκός Ὁθωμανός, τῆς μὲν κάτοικος Πέραν (ὁδὸς Χαλεπλῆ ἀρ. 25) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τριᾶκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Εὐφροσύνης Δ. Τσουκαλᾶ, τὸ γένος Ἀντωνίου Σπάρταλη, ὑπὸ ἰκός Ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη καὶ ἐν Πέραν (ὁδὸς Ταρλάμπαση ὑπ' ἀριθ. 12) διαμενοῦσης. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 Νοεμβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

1

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Ἐνεκα τῆς χθὲς ἀγομένης ἐορτῆς τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρόν. ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἐκδίδεται σήμερον Σάββατον.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἶδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Οὐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.